GRACE GOODWIN
Bărbatul primei iubiri
Traducerea şi adaptarea în limba română de ION NICULESCU.
ALCRIS

Capitolul 1

— O să vii neapărat, nu-i aşa? insista Tess de la celălalt capăt al firului.

Deborah rămase o clipă tăcută, stupefiată că Tess îi telefona de atât de departe ca s-o invite, mai ales că nu se văzuseră de trei ani de zile.

— Nu ştiu dacă va fi posibil, răspunse ea în sfârşit pe un ton ezitant.

Sosiţi în Corfu de puţin timp, Deborah şi Olivier intenţionau să rămână aici cel puţin două săptămâni, înainte să se întoarcă în Anglia. Iar petrecerea urma să aibă loc sâmbăta viitoare.

— Este vorba de aniversarea mea! reluă Tess. Voi împlini douăzeci şi unu de ani sâmbătă! O să fie de faţă toată lumea! Categoric trebuie să fii alături de noi. împreună cu Olivier, fireşte.

Un fior de panică o străbătu pe Deborah: Jake o să fie şi el prezent la petrecere? Nici nu îndrăznea să întrebe.

„Este atât de ocupat, încât sigur n-are vreme de pierdut cu asemenea ocazii" îşi spuse încercând să se-ncurajeze. Dar în acelaşi timp se gândea că aniversarea propriei surori era în mod sigur un eveniment important pentru Jake. De la care nu putea lipsi, fireşte.

— Trebuie să-l întreb şi pe Olivier să văd ce zice, izbuti să răspundă. Am să-ţi telefonez mâine, promit.

— Deborah… tu mai ţii la mine? N-am gândit cu adevărat tot ce ţi-am spus atunci. Eram nefericită… O să vorbim sâmbătă. Trebuie să-ţi explic, să-ţi cer iertare…

— Fii liniştită. Ştii foarte bine că nu sunt ranchiunoasă. Am să te sun mâine.

Închise telefonul şi-şi trecu mâna prin părul blond, cuprinsă brusc de încordare, sub năvala unor amintiri de

care încerca să scape de mai bine de trei ani.

Îşi aminti, pentru a nu ştiu câta oară, de faţa gravă a lui Jake şi de ochii lui cenuşii scăpărând de furie, înainte ca ea să fugă cât mai iute şi mai departe posibil. Îşi scutură capul parcă pentru a alunga această imagine chinuitoare.

La urma urmei, de ce să reacţioneze atât de violent doar la simpla eventualitate că-l va revedea, din moment ce despărţirea de acum trei ani era deja numai o poveste de demult?

Iritată, ieşi din cameră şi se-ndreptă spre hol. Simţea dalele răcoroase sub tălpile goale. Obloanele lăsate împiedicau căldura să intre în casă. Şi dintr-odată Deborah o rupse la fugă, nerăbdătoare să regăsească soarele, piscina şi pe Olivier.

Olivier. Prietenul ei cel mai bun şi cel mai de încredere confident. Fratele său de suflet şi inimă, chiar dacă nu şi de sânge. Părinţii lor se căsătoriseră după divorţul dintr-o altă căsătorie. Copiii au avut parte de un cămin minunat până în clipa când un accident oribil le-a distrus noua familie. Într-o după-amiază mohorâtă de iarnă un camion a derapat pe gheaţa ca de sticlă şi a izbit puternic maşina tatălui lor.

Având pe atunci şaptesprezece ani, Deborah s-a agăţat cu disperare de Olivier. În nefericirea lor comună, cei doi adolescenţi au devenit şi mai apropiaţi unul de celălalt.

Mai vârstnic, Olivier, era un artist. Pictor. Tablourile sale vibrante şi pasionale exprimau toată bogăţia temperamentului său aprins şi tulburător.

Înalt şi suplu, cu un chip încadrat de şuviţe blonde, părea fragil, dar privirea lui pătrunzătoare contrazicea această aparenţă. Iar faţă de Deborah se arătase întotdeauna tandru şi ocrotitor.

Deborah se aşeză lângă el. Stătea întins pe un prosop, la marginea piscinei. De la sosirea lor în Corfu nu făcuseră altceva decât să înoate, să se bronzeze la soare sau să citească ziarele englezeşti bând ceai cu gheaţă.

— Cine a sunat?

— Tess Logan.

— Şi ce voia?

Dându-şi seama că Deborah este tulburată, o privi cu nedumerire.

— Împlineşte douăzeci şi unu de ani, îi explică ea cu un surâs ce se voia curajos. Sâmbătă dă o petrecere pentru prieteni şi ne-a invitat şi pe noi amândoi.

— Nu suntem obligaţi să mergem. Am hotărât să mai stăm aici două săptămâni…

— Ştiu.

Îşi aminti de tonul rugător pe care-i vorbise Tess la telefon. Cele două fete fuseseră foarte apropiate, nefiind niciun secret între ele. Şi cu toate acestea, la ultima lor întâlnire, Tess o acuzase de trădare, luându-i apărarea lui Jake şi ignorând realitatea celor întâmplate. Acum părea că regretă. Era oare corect să-i refuze o împăcare pe care – cel puţin aparent – o dorea foarte mult?

— Pe de altă parte, cu ocazia asta am putea să mai alungăm nişte demoni, adăugă încet Olivier.

Nehotărâtă şi tulburată, Deborah nu-i răspunse. Se ridică şi plonjă în piscină. Răcoarea apei o înfioră. Ieşi energic la suprafaţă şi aruncă o privire către Olivier. Acesta continua să stea întins, cu ochii închişi, părând că doarme.

Seara, Deborah se culcă devreme. Chinuindu-se să-şi alunge din minte amintirile dureroase, aţipi în scurtă vreme.

Un pic mai târziu se trezi precipitat şi murmurând numele lui Jake. Se uită la ceas şi constată că nu dormise decât o oră. Vechile coşmaruri îi reveniseră şi odată cu ele o durere sfâşietoare în suflet. Şi toate acestea doar în urma unui simplu telefon.

Încercând să revină la o viaţă normală, Deborah crezuse că va reuşi să-şi înăbuşe tristeţea şi să uite, dar gândurile îi zburau în continuare la Jake şi la clipele petrecute împreună cu el. De fapt, nu reuşea să-l uite.

Se ridică din pat suspinând şi se duse la fereastră,

pierzându-şi privirea în noaptea de afară. În curând revăzu chipul lui Jake, cu pomeţii înalţi, cu bărbia voluntară şi cu ochii scânteind de un licăr sălbatic.

Cutremurată, realiză că în ciuda timpului trecut şi a distanţei, îl simţea încă dureros de aproape. Oare şi el se gândea la ea în acest moment? Alungă gândul acesta cât putu de repede. Totul se sfârşise definitiv între ei. Mai mult, ea chiar fugise, hotărâtă să nu-l mai revadă vreodată.

Ieşi tulburată din cameră şi se îndreptă fără zgomot spre balcon. Îşi turnă un pahar de whisky. Îşi mai reveni puţin şi-şi privi silueta prelungă reflectată în sticla ferestrei. Avea părul ciufulit şi ochii-i păreau imenşi. Era ea oare aceeaşi cu cea pe care o ţinea Jake în braţele-i puternice? La amintirea acelor nopţi pasionate se simţi din nou tulburată. Refuză să se mai gândească şi se aşeză pe canapea.

Tablourile lui Olivier împodobeau camera cu culorile lor îmblânzite de lumina lunii. Obţinuse proprietatea aceasta pictând portretele unei întregi familii aristocrate, cam săracă în bani dar bogată în case. Cu pofta lui de viaţă, glorie şi bani, bineînţeles că Olivier nu lăsase să-i scape această ocazie unică.

Deborah bău o gură din alcool şi puse paharul pe măsuţa scundă.

Trebuia oare să accepte invitaţia lui Tess?

Olivier îi dăduse de înţeles că n-are de gând să se amestece în luarea acestei decizii.

— În fond, nu sunt eu cel care a dat bir cu fugiţii. Aşa că faci ce vrei. Şi cred că am putea discuta şi despre altceva, îi spusese el.

Dar ea, sub imperiul unor sentimente contradictorii, era incapabilă să decidă ce trebuia făcut. Tot ce ştia era că în urmă cu trei ani trebuise să-şi adune tot curajul pentru a-l părăsi pe Jake. Şi că după aceea se străduise zadarnic să-şi găsească echilibrul.

Se îndrăgostise de el din prima secundă.

Dacă ar fi avut atunci inspiraţia să refuze oferta prietenei sale Charlotte, care-i vorbise de o căsuţă din

nordul Angliei…

În acel an, Deborah îşi termina studiile în Arte Frumoase şi cum avea enorm de lucru, se instalase în căsuţa primitoare construită pe colinele care dominau lacul Windermere. Cu şevaletul instalat pe terasă, putea cuprinde cu privirea imensa întindere albastră a lacului strălucind printre arbori.

După moartea părinţilor, simţea o imensă nevoie de afecţiune. Sigur, era înconjurată cu simpatie şi chiar cu dragoste de mulţi dintre colegi, mai ales de Robert pe care-l cunoştea din copilărie. Dar niciunul nu reuşise să-i cucerească inima.

Deborah era sensibilă, timidă, impulsivă şi pasională. Gândindu-se la trecut, înţelegea acum că fusese o pradă uşoară pentru un bărbat ca Jake.

Cam de o săptămână după sosire, s-a decis să facă câţiva paşi înainte de masă şi s-a îndreptat spre un râu ce curgea nu prea departe de cabană. Ajunsă pe mal, şi-a aruncat privirea de jur-împrejur. S-a convins că nu e nimeni prin apropiere, aşa că n-a mai rezistat tentaţiei. S-a dezbrăcat şi intrând în apă s-a lăsat să plutească pe spate, privind soarele în crepuscul trecând prin toate nuanţele de roşu.

Peste toate domnea o linişte de început de lume. Nu se auzea decât cântecul păsărilor. Parfumul florilor îmbălsăma aerul. Deborah rămăsese multă vreme în apa râului înainte de a reveni în iarba de pe mal.

Îşi zvânta părul când, ridicând privirea, îl zărise prima oară pe Jake. Stătea la vreo zece paşi de ea, lângă tufişul pe care-şi lăsase hainele. Fata încremenise, cu inima bătând nebuneşte şi obrajii în flăcări.

Hainele i se aflau dincolo de bărbatul necunoscut, iar acesta nu părea prea grăbit să se retragă. O privea cu o asemenea intensitate încât ea, aproape instantaneu, s-a simţit ca într-o transă hipnotică.

Cât să fi stat aşa nemişcaţi, uniţi prin nenumărate fire invizibile? Nici acum ea n-ar putea şti cu siguranţă.

Deodată, o coţofană ţâşnise cu zgomot de undeva şi

rupsese vraja. Deborah tresărise şi revenise la realitate.

— Lasă-mă să trec… murmurase ea ridicându-şi hainele.

El continua s-o privească mângâindu-i corpul cu ochii uimiţi, întârziind pe curbele pline ale coapselor, pe rotunjimile sânilor.

Spre marea ei surprindere şi umilinţă, Deborah îşi dăduse seama că răspundea inconştient senzualităţii din privirea necunoscutului.

— Vă rog să plecaţi, îi spusese cu greutate. Vreau să mă îmbrac.

În sfârşit el se întorsese.

Măsura cam un metru optzeci şi dădea impresia unei forţe deosebite. După câţiva paşi se oprise lângă un arbore. Vreme de o secundă, Deborah privise după el. Auzise zgomotul unei brichete şi simţise aroma tutunului blond al ţigaretei pe care şi-o aprinsese el.

Precipitată, începuse să se-mbrace. Îşi aranjase părul şi aruncând încă o privire grăbită spre spatele impresionant al necunoscutului, se întorsese să plece. Rămurelele uscate de pe potecă îi trosneau sub sandale. Înspăimântată, iuţise pasul şi se împiedicase de o rădăcină. Rapid ca o felină, necunoscutul făcuse un salt şi o prinsese, înainte să cadă. Trăgând-o spre el, o repusese pe picioare.

Deborah îl privise cu mai multă atenţie. Avea vreo treizeci de ani, poate ceva mai mulţi. Părul foarte negru. O figură cu trăsături regulate, cu pometi înalţi, o bărbie voluntară, o gură frumoasă şi ochii de un cenuşiu extraordinar, exprimând experienţă, inteligenţă şi încă ceva ce Deborah nu putea defini. Un fel de gravitate specială, profundă şi misterioasă. Îşi coborâse privirea şi spusese:

— Mulţumesc…

Iar el o lăsase din braţe. Cuprinsă dintr-odată straniu de o slăbiciune stranie, incapabilă să mai gândească limpede, îl lăsase s-o conducă până la căsuţă.

În seara aceea, viaţa i se schimbase complet. Jake o

tulbura până-ntr-atât încât ea îşi pierdea cu totul cumpătul.

Instinctiv, înţelesese că el nu se supunea decât propriilor reguli. Sigur pe el, aşa cum numai cei puternici ştiu să fie, el obţinea tot ce dorea, pentru că n-avea nici cea mai mică îndoială asupra acestui lucru. Poseda toate acele calităţi pe care ea le admira în mod deosebit, dar pe care nu le mai întâlnise reunite în persoana unui singur individ. Necunoscutul i se prezentase cu simplitate, dar şi cu curtoazie: Jake Logan.

Deborah auzise de acest nume cu reputaţie: posesorul lui scria piese de teatru de succes atât în Anglia cât şi în Statele Unite. Criticii se întreceau să le elogieze. Pe scurt, avea în faţă un bărbat cu adevărat celebru.

Piesele scrise de el erau complexe, pline de sensibilitate, şi dovedeau o profundă cunoaştere a sufletului omenesc.

În mod ciudat, Deborah nu se simţea prea surprinsă de identitatea celui pe care abia îl cunoscuse. Totul la el respira succes şi celebritate.

În seara următoare, când el o invitase la cel mai şic restaurant din Windermere, ea era deja iremediabil îndrăgostită.

Îi povestise fermecată toată viaţa ei. Apoi îl urmase, fără ezitare, acasă. În vasta lui locuinţă trecuse încântată prin camerele mari, admirând decoraţia, mobilierul şi mulţimea de obiecte de artă aflate peste tot. Iar când el o privise enigmatic şi pasional, îşi pierduse pur şi simplu capul. A fost de ajuns ca el s-o sărute uşor pe gură pentru ca o dorinţă irepresibilă s-o cuprindă nestăvilit. Şi în timp ce el o mângâia şi o îmbrăţişa cuprins de patimă, ea îi răspunsese fără nicio reţinere. La un moment dat, totuşi, el se desprinsese din îmbrăţişare şi făcând eforturi vizibile de a se regăsi, îi spusese că trebuie s-o ducă acasă, fiindcă lucrurile erau pe cale să scape de sub control. Atunci ea îi cuprinse capul în mâini şi-l sărutase însetată pe buze. Au făcut dragoste dezlănţuiţi, aceasta aducându-i o fericire inimaginabilă.

A învăţat despre dragoste totul de la Jake. Din păcate, printre altele şi despre gelozie.

— Nici tu nu poţi să dormi, nu-i aşa? Căldura asta insuportabilă…

Deborah tresări auzindu-l pe Olivier. Acesta aprinse o lampă şi scoase o înjurătură când se împiedică de piciorul mesei. Întotdeauna era indispus când lucrurile ieşeau din ritmul normal.

— De ce stai pe întuneric? o întrebă el iritat.

— Mă gândeam…

Era conştientă de tristeţea din propria voce şi de expresia nefericită pe care o avea. Amintirea lui Jake o marca mai mult decât era dispusă să admită.

Olivier se îndreptă spre bar şi-şi turnă un whisky, apoi se apropie de fereastră şi-şi lipi fruntea de geam.

— De ce trebuie să te gândeşti tot timpul la individul ăsta? spuse el aproape cu furie. Cât timp vrei să te mai chinuieşti din cauza lui?

Tânăra ridică din umeri a neputinţă.

Olivier nu-l simpatizase niciodată prea tare pe Jake. Nu-i plăcea violenţa şi-i văzuse reacţia teribilă când Deborah îl părăsise. Aşa că ar fi vrut ca ea să-l poată uita definitiv.

Se întoarse spre ea şi o privi o clipă, după care expresia i se mai îndulci.

— Am putea să discutăm, dacă simţi nevoia, spuse mai concesiv.

Ea îi surâse, ştiind ce înseamnă pentru el abordarea acestui subiect.

— Nu, mulţumesc…

— Cum doreşti.

Deborah îl privi mai atent şi după aerul lui abătut îşi dădu seama că nu numai căldura îl împiedica să adoarmă.

— Ce se întâmplă, Olivier?

El rămase o clipă tăcut.

— Bravo! îi răspunse apoi. Ce bine că grijile nu te împiedică să observi că şi alţii…

— Hai, povesteşte!

— În după-amiaza asta, în timp ce erai în oraş, mi-a telefonat Beatrice. Vrea să vină aici. Părea să aibă nevoie de o pauză.

— Ştie că sunt şi eu aici? Ce i-ai răspuns?

— Că e imposibil. Că am de lucru şi nu vreau să fiu deranjat.

— Oh! Olivier…

— N-am avut de ales. Vocea lui David se auzea foarte aproape.

— Atunci de ce ţi-a mai telefonat?

— De unde să ştiu!

Ridică din umeri, obosit.

— Încearcă desigur să se folosească de mine pentru a-l face să sufere, aşa cum a mai făcut-o! Dar mi-a ajuns. Toate astea nu duc la nimic.

Deborah oftă.

Olivier o iubea pătimaş pe Beatrice Maitland, o femeie splendidă (şi măritată).

Era manechin la firma lui Cole Sullivan, patronul lui Deborah, şi prezenta modelele desenate de aceasta. Olivier o întâlnise în urmă cu un an, la o petrecere, în apartamentul lui Cole din Londra. Nu mult după aceea şi-a părăsit soţul şi s-a mutat împreună cu Olivier. Relaţia dintre ei fusese deosebit de aprinsă. Iar Deborah n-a înţeles cât de îndrăgostit era Olivier decât atunci când Beatrice s-a întors la soţul ei.

Într-o căsnicie departe de a fi perfectă… în acelaşi timp încerca să-l păstreze şi pe Olivier, ştiind cât de mult o iubea. Iar el făcea eforturi să scape din capcana acestei iubiri ca un blestem.

Deborah înţelegea că situaţia asta imposibilă era pentru el un adevărat infern. Şi o detesta pe Beatrice Maitland pentru egoismul şi cruzimea ei.

Olivier se schimbase mult în ultimele luni. Se apucase să bea şi se dispreţuia pentru slăbiciunea de care dădea dovadă. Pereţii apartamentului îi erau tapetaţi cu fotografii şi desene reprezentând-o pe Beatrice. Avea momente de depresie când nici să picteze nu mai putea.

Îşi ascundea destul de bine tristeţea faţă de cunoscuţi, dar pe Deborah n-o putea păcăli. Ea se întrebă chiar cu nelinişte cum se va sfârşi toată povestea. David Maitland era bogat, iar Beatrice, prea interesată ca să se despartă vreodată de el definitiv.

Deborah îşi privi fratele şi simţi că i se frânge inima.

— Poate că…

— Mă duc să mă culc, o întrerupse Olivier. Mâine mă duc la Paleokastritsa să fac fotografii. Mergi şi tu?

— Da. La ce oră pleci?

— În zori, cred că e cel mai bine.

Se îndreptă spre uşă, dar se întoarse înainte să iasă.

— Ce ai hotărât pentru aniversarea lui Tess? se interesă el.

— Încă nimic.

— Cred că ar trebui totuşi să mergem.

— Dar de ce?

El avu un surâs afectuos.

— Ştii bine de ce, Deborah.

— Şi dacă…

— Dacă Logan va fi acolo – şi probabil că va fi – eu voi fi lângă tine să te ajut. Dar sunt sigur că poţi rezolva totul singură.

— Aş prefera să mă gândesc până mâine.

— Hai, măcar tu nu da dovadă de slăbiciune.

— Aşa cum dai tu? îi replică ea, tăind în carne vie.

— Da, aşa, recunoscu el. Chiar aşa.

Şi ieşi din cameră.

Deborah ştia că va merge la aniversare. N-o lăsa inima s-o supere pe Tess. Dar acolo îl va vedea şi pe Jake. Oare cum va rezista şocului acestei prime reîntâlniri?

După despărţire, Olivier vorbise cu Cole. Acesta îi propusese fetei să plece la Los Angeles şi să lucreze nouă luni la sediul central al firmei. Deborah a acceptat imediat.

Zilele petrecute în Statele Unite i-au făcut bine, depărtarea şi munca împiedicând-o să se gândească tot timpul la Jake.

La întoarcere, lucrurile păreau rezolvate. Reuşea să

trăiască normal, împărţindu-şi timpul între Londra şi Statele Unite. S-a căsătorit cu Roger, un prieten din copilărie. O căsătorie care a durat până la moartea tragică a soţului său, care s-a petrecut la trei luni după nuntă.

Îl mai zărise din întâmplare pe Jake de vreo două ori. Prima dată înainte de căsătorie. Rămăsese împietrită. Tocmai ieşise dintr-un magazin de unde cumpărase nişte butoni de aur pentru o aniversare a lui Cole, când l-a văzut pe trotuarul din faţă.

Vorbea cu un bărbat, având pe buze acel zâmbet puţin ironic pe care ea îl cunoştea atât de bine. Din când în când îşi înlătura cu un gest nerăbdător părul de pe frunte. Ea nu se putuse să nu-i admire frumuseţea atât de bărbătească şi farmecul irezistibil, suferind cumplit că nu-i mai aparţine. Apoi el se urcase în maşină şi şoferul demarase. Nu-l mai văzuse de atunci.

După această întâmplare, Deborah trecuse printr-o perioadă de depresie. Ziarele comentau abundent succesul pieselor scrise de el şi dădeau amănunte legate de ultimele lui cuceriri feminine. Iar ea, în pofida a tot ce se întâmplase, nu se putea abţine să citească tot ce se scria despre el.

Se ridică din fotoliu şi merse la fereastră, privind gânditoare Mediterana sub clar de lună.

Trebuia neapărat să se elibereze de amintirile acestei iubiri. Trebuia să-şi alunge din minte chipul lui Jake. Şi cel mai bun mijloc, desigur, era să-l mai întâlnească o dată. Pentru ultima oară.

Capitolul 2

Construită pe colinele din Benitses, în partea de răsărit a insulei Corfu, vila lui Olivier se afla cam la cinci ore de mers cu maşina de Paleokastritsa.

Deborah se trezi devreme, după câteva ore de somn chinuit. Făcu un duş şi îmbrăcă nişte bermude şi un tricou alb. Apoi îşi perie părul blond şi-l împleti într-o coadă bogată lăsată pe spate, constatând că are cearcăne şi arată obosită.

Olivier prepara cafeaua când ea intră în bucătărie. O

salută afectuos. Deborah îi văzu trăsăturile feţei şi înţelese că nici el nu avusese o noapte mai bună.

Afară, răsăritul înroşea cerul şi făcea să sclipească apele mării.

Deborah n-a putut să mănânce nimic. L-a privit pe Olivier cum mănâncă ceva fructe, apoi au închis şi s-au suit în jeepul închiriat.

Pe drum, au fost nevoiţi să încetinească din cauza unui măgar ce mergea pe mijlocul drumului. Îl călărea un bărbat, urmat pe jos de o femeie în negru. Depăşindu-i, Olivier le făcu cu mâna.

— Iată ce se poate numi egalitate, remarcă el înveselit.

Deborah nu zise nimic. Nu prea îi ardea de glumă.

Un pic mai târziu, se opriră la Kerkyra, capitala insulei, pentru a cumpăra filme şi pentru a admira străzile drepte, înveselite de balcoanele cu flori.

Au ajuns la Paleokastritsa înainte de amiază. Făcură turul ţărmului în formă de treflă, trecând prin faţa vilelor luxoase construite aproape de mare.

La acea oră, căldura era greu de suportat. Se opriră la un restaurant de la marginea mării, la o masă de pe terasă, şi mâncară salată de roşii, brânză şi măsline. Refăcuţi şi odihniţi o porniră pe drumul ce ducea la mănăstirea construită pe faleză, dominând golful cu clopotniţa ei albă şi zveltă.

Se despărţiră în faţa capelei. Deborah intră în biserică, iar Olivier se duse să facă fotografii.

Tânăra fată admiră plafonul pictat, icoanele vechi şi candelabrele de argint, oprindu-se în faţa unei inscripţii care spunea că Paleokastritsa era pomenită de Homer în Odiseea. Deborah se gândi că o informaţie de acest fel l-ar fi interesat foarte mult pe Jake. Imediat închise ochii, înspăimântată. Crezuse că scăpase de obiceiul de a vedea şi analiza totul din punctul de vedere al lui Jake…

Tulburată, ieşi în curtea inundată de soare.

Marea era bleu-turcoaz, presărată cu stânci maronii înălţându-se spre cer. Un spectacol splendid, atât de plin

de linişte şi senin încât regretă că nu putea împărţi bucuria acestor clipe cu cineva. De fapt, se gândea la singurul bărbat din viaţa ei pe care-l dorise şi iubise cu disperare, în ciuda caracterului său surprinzător şi impulsiv: la Jake Logan.

Îşi aminti de vara în care se cunoscuseră şi de cele două săptămâni de neuitat petrecute împreună la Windermere.

În acea perioadă, ea avea mult de lucru. Dar asta n-a mai avut niciun fel de importanţă. Tot ce conta era să fie împreună cu Jake. Făceau excursii prin împrejurimi, se plimbau cu barca pe apele liniştite ale lacului şi trăiau cu pasiune nopţile.

Deborah era pe atunci atât de nevinovată şi lipsită de experienţă... Jake nu semăna cu niciunul dintre băieţii pe care ea îi cunoscuse până atunci. Avea o siguranţă de sine neobişnuită. O făcuse să-i vorbească despre ea, părând interesat de toate amănuntele vieţii ei. Dar a trebuit să treacă timp până să facă acelaşi lucru şi el.

La început nu ştia decât că el venise să scrie, dar că nu reuşise să scrie niciun rând de când se cunoscuseră. Şi se simţea, într-un fel, mândră de asta.

— Nu mă pot gândi decât la tine, îi spunea el. Eşti atât de frumoasă, atât de dulce...

Iar noaptea o strângea în braţe cu toată ardoarea firii lui posesive şi dominatoare. Puţin câte puţin a început să descopere personalitatea celui pe care-l iubea. Cele două săptămâni fuseseră fantastice.

Până la urmă el îi povestise despre sine, despre copilăria lui fără tată, care o părăsise pe mama lui înainte de naştere. Era un muzician celebru şi nu avusese cu ea decât o aventură relativ scurtă. A murit doi ani mai târziu, fără să-şi fi văzut vreodată fiul. Jake fusese crescut de bunicul său Sander Logan, despre care vorbea cu admiraţie şi duioşie.

Mama lui se recăsătorise mai târziu şi Tess se născuse în urma acestei căsnicii nefericite. Când s-a pronunţat divorţul, nu era decât un bebeluş, şi la

doisprezece ani era deja orfană.

Jake povestea toate acestea cu detaşare, ca şi cum nu l-ar fi privit în vreun fel.

După studiile universitare, călătorise mult şi asta i-a permis să acumuleze o solidă experienţă de viaţă. Avea umor şi afişa un fel de detaşare în raport cu lumea, ceea ce la început o derutase pe Deborah. Dar mai târziu reuşise să descopere fascinaţia şi unicitatea firii lui Jake, ca şi acea sensibilitate deosebită ce explica succesul pieselor scrise de el.

— Uite pe cine am întâlnit!

Tânăra fată tresări. Olivier se apropia de ea însoţit de Cole şi de fosta lui soţie, Janetta. Cole era ultimul om pe care Deborah se aştepta să-l întâlnească la Paleokastritsa.

— Ce naiba faci pe aici? îl întrebă, adresându-i un zâmbet bucuros.

El o îmbrăţişă şi observă cu amabilitate:

— Te-ai bronzat, Deborah, şi asta te face irezistibilă.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare!

Era obişnuită cu complimentele lui Cole.

— Şi tu ce faci, Janetta? urmă întorcându-se către fosta soţie a lui Cole.

— Foarte bine, mulţumesc. Eşti strălucitoare, Deborah.

Ca şi Cole, Janetta se apropia de patruzeci de ani, dar părea mult mai tânără. Era foarte atrăgătoare. Era machiată cu grijă, purta o rochie de vară roşie şi o pălărie de pai cu boruri largi.

Deborah îşi privi pe furiş îmbrăcămintea şi suspină: întotdeauna se simţea stângace şi comună când era alături de Janetta.

— Eu? o întrebă ea surprinsă. Nu prea cred.

Cole o ţinea pe Janetta pe după umeri, fără s-o piardă din ochi pe Deborah.

— Ce copil încântător, remarcă el. Atât de modest şi spontan.

— N-o tachina, dragule. S-ar putea să ţi-o ia în nume de rău, îi spuse Janetta pe un ton destul de acru.

— Oh! Am obişnuinţa sarcasmelor lui Cole, spuse Deborah. Să ştii că e un şef insuportabil. Janetta şi Cole râseră din toată inima. Se cunoşteau din copilărie. Căsătoriţi la optsprezece ani, divorţaseră la douăzeci.

— Eram prea apropiaţi, explica mai târziu Cole. Era imposibil să stăm împreună zece minute fără să ne contrazicem!

Rămăseseră prieteni. Cole spunea că nu regretă nimic. În schimb, Deborah simţea că lucrurile nu stăteau la fel şi cu Janetta, iar felul în care îşi privea fostul soţ confirma presupunerile ei.

Cole era mai ascuns. Nu vorbea niciodată de Janetta, decât pentru a se plânge în glumă că-i plăteşte o pensie demnă de regina din Saba. De asemenea, susţinea că nu are decât relaţii pasagere cu splendidele femei cu care se afişa adesea.

— Trebuie să veniţi la hotelul nostru, să cinăm împreună, spuse el deodată.

— Sigur că da, fu de acord Olivier. Astă-seară suntem liberi.

Au hotărât să se întâlnească pe la ora nouă.

*

* * *

Olivier opri jeepul în faţa vilei pe la ora şapte. În prag se întâlniră cu Maria, o localnică tânără care venea o dată la două zile să facă menajul. Nu ştia decât câteva cuvinte în engleză.

— Rufe… spălat… îi anunţă ea.

— Mulţumesc foarte mult, Maria, îi răspunse Olivier.

Fata se înroşi, îşi plecă privirile şi se îndepărtă în grabă.

— Vrei să bei ceva? o întrebă el pe Deborah, după ce ajunseră în salon.

— Un gin tonic, dacă eşti amabil. Cred că ai făcut o nouă cucerire, adăugă ea, maliţioasă.

El o privi cu un aer nedumerit.

— Maria, făcu ea precizarea.

Olivier ridică din umeri şi-i întinse paharul.

— Ai băgat de seamă, nu-i aşa? îl tachină ea.

În acel moment sună telefonul. Olivier se crispă aproape imperceptibil când Deborah ridică receptorul.

— Alo!

Era Beatrice.

— Bună, Olivier este pe acolo?

— Oh, Beatrice! exclamă Deborah, pentru a-şi preveni fratele. Ce faci?

Olivier se schimbă la faţă.

— Nu sunt aici, şopti el făcând un semn energic cu mâna.

Deborah clătină din cap.

— Îmi pare rău, răspunse apoi în telefon, nu este aici. E la Benitses ca să developeze nişte filme. Am fost de dimineaţă la Paleokastritsa şi a făcut o mulţime de fotografii.

— Vrei să fii drăguţă şi să-i spui că am sunat? Dacă poate să mă sune… Are numărul meu de telefon.

Deborah îi promise şi apoi puse telefonul în furcă.

— Nu-mi place să mint, îi spuse ea lui Olivier.

— Te rog să mă ierţi, dar n-am curajul s-o înfrunt.

— În orice caz, trebuie observat că e tenace. Vrea s-o suni. Acum mă duc să fac un duş.

*

* * *

Apa caldă o destinse pe Deborah. În timp ce se ştergea, se privea în oglindă. Avea pielea bronzată, corpul zvelt îi era bine proporţionat, cu sâni rotunzi, talie subţire şi picioare lungi. Cu toate acestea, nu era mulţumită. Desena toalete pentru manechine filiforme şi, în ciuda unor eforturi, totuşi nu ajunsese să le semene.

Îşi uscă părul şi apoi îşi făcu un machiaj discret. De trei ani începuse să-şi ascundă astfel amărăciunea. Îşi privi ochii mari, verzi, nasul drept, gura plină ce trăda o natură pasională şi generoasă, şi ajunse la concluzia că nu arată prea grozav.

Îşi puse nişte pantaloni de in alb, o bluză albastră de mătase, îşi mai perie un timp părul, apoi coborî în salon.

Olivier nu era acolo, aşa că se hotărî să se plimbe prin grădină. Se întunecase. Florile parfumau aerul. Tânăra se îndreptă spre piscină, privind visătoare spre vila iluminată. Deodată o cuprinse o tristeţe imensă. Se simţi disperat de singură, fără nicio raţiune de a exista. Nici căsătoria atât de scurtă cu Robert, nici moartea neaşteptată a acestuia nu reuşiseră s-o facă să-l uite pe Jake Logan. Iar convorbirea cu Tess îi răscolise amintirile. Îl iubise atât de mult pe Jake!... Iar acum, ce simţea pentru el? Dragoste sau ură? N-ar fi putut să spună.

Îl detestase atunci când îl surprinsese în pat cu Leila. Toate visele i se spulberaseră, a fost o lovitură teribilă. S-a închis în sine şi a încercat să găsească cel mai bun mijloc de a se proteja.

— Eşti gata, Deborah? O să întârziem!

Vocea nerăbdătoare a lui Olivier o scoase din visare.

— Iată-mă, îi răspunse ea.

El închise imediat uşa de la intrare şi se îndreptă în urma ei spre jeep. îmbrăcat în smoching alb, părea incredibil de tânăr.

— Eşti foarte seducător, remarcă ea cu o privire admirativă.

El zâmbi scurt, flatat.

— Şi tu eşti nemaipomenită, o asigură el.

*

* * *

Străzile din Kerkyra erau pline de lume şi de mirosuri apetisante venind dinspre restaurante. Olivier opri maşina în faţa hotelului luxos în care locuiau Janetta şi Cole.

— Apartamentul domnului Sullivan, spuse el la recepţie. Vreţi să-l anunţaţi că au sosit doamna Stevens şi domnul Lawrence?

— Desigur, domnule.

La ieşirea din lift îi aştepta Cole.

— Eşti splendidă, îi spuse el lui Deborah, îmbrăţişând-o.

— Mulţumesc, îi răspunse aceasta cu ochii strălucind de plăcere.

După ce-i strânse mâna lui Olivier, îi conduse în apartament.

— Ce doriţi să beţi? îi întrebă mai apoi. M-am gândit că ar fi mai plăcut să cinăm aici. Am fi mai liniştiţi. Să sperăm că şi Janetta va reuşi să fie în cele din urmă gata…

Făcu această remarcă pe un ton cam plictisit. În mod evident, nu-i conveneau unele din obiceiurile fostei soţii.

Deborah îl privi în timp ce umplea paharele. Era atrăgător: înalt, cu umerii largi, cu o faţă cu trăsături bărbăteşti şi părul negru. Putea fi foarte agresiv în afaceri, dar cu cei pe care-i iubea se arăta totdeauna bun şi tandru. Respecta talentul şi-i prefera pe angajaţii care aveau personalitate. Era un om plin de contraste şi Deborah îl găsea fascinant.

Sorbind din ginul tonic, admiră camera în care se aflau: pereţii acoperiţi cu un tapet de mătase de culoarea caisei, mocheta crem, lustra cu ţurţuri de cristal. Totul era luxos şi elegant.

Cei doi bărbaţi începură să discute, dar tânăra simţi de câteva ori asupra sa privirea îngrijorată a lui Cole. Părea oarecum suspicios. Îşi luă un ziar de pe o măsuţă şi începu să-l răsfoiască. În general, Cole avea o atitudine protectoare faţă de ea. O trata cu precauţie, ca şi cum ar fi fost un vas fragil şi preţios. îi era recunoscătoare pentru asta, dar acum simţea că abia se poate stăpâni să nu izbucnească în hohote de plâns.

Parcursese cea mai mare parte a titlurilor scrise cu litere groase, când un anunţ din josul unei pagini îi îngheţă inima.

«Un celebru dramaturg a avut un accident de maşină» Şi dedesubt, poza lui Jake. Privi cu aviditate chipul familiar, şi cu sufletul la gură, citi cuprinsul articolului.

„Jake Logan şi însoţitoarea sa, actriţa Caroline Winters, rulau pe autostradă în drum spre Londra, când un vehicul a derapat şi i-a lovit în plin. Domnişoara Winters n-a păţit nimic, dar domnul Logan s-a ales cu două coaste rupte. Ceea ce poate fi considerat un miracol dacă ţinem

cont de halul în care a ajuns maşina, aproape spulberată de impact…”

Caroline Winters… încă o cucerire de-a lui Jake. Atrăgea femeile ca un magnet şi ele se băteau să-i obţină favorurile. La gândul ăsta, Deborah simţi o durere ascuţită în dreptul inimii.

Îşi goli paharul şi aruncă o privire furişă spre Cole şi Olivier. Evident ocupaţi cu discuţia lor, nu observaseră nimic. Mai privi o dată fotografia lui Jake, cu gura lui voluntară, ochii magnifici şi părul rebel…

Deodată o voce feminină îi salută pe toţi. Deborah îşi ridică ochii, cu un zâmbet absent.

— Ah! În sfârşit, zise Cole. Credeam că o să ne aşezăm la masă fără tine!

Janetta era năucitoare, ca de obicei. Era îmbrăcată într-o rochie verde de mătase care-i lăsa descoperiţi umerii perfecţi şi-i punea în valoare liniile armonioase ale siluetei. Un rubin de o mărime considerabilă îi atârna la gât.

S-au aşezat lângă ferestrele camerei. Mâncarea era delicioasă: viţel fraged şi suculent, cu condimente şi sos de smântână, şi o prăjitură tradiţională.

După masă, Janetta îl atrase pe Olivier să valseze împreună, iar Deborah ieşi pe balcon. Îi făcea bine să nu se mai prefacă.

— Ce se întâmplă, Deborah? întrebă Cole ieşind după ea.

— Nimic, îl asigură ea. Aveam nevoie de aer, asta-i tot.

— Te-am observat câteva minute mai devreme şi te cunosc suficient de bine pentru a-mi da seama că ai probleme. Dacă vrei, putem discuta…

O cuprinse cu braţul pe după umeri şi se aplecă spre ea. După moartea lui Robert, îi făcuse destule confidenţe. De asemenea, el era la curent cu existenţa lui Jake, deşi ea nu-i povestise totul în detaliu.

— Te asigur că n-am nimic. Hai să intrăm!

Atunci ea ridică privirea şi se simţi teribil de stânjenită de ceea ce se putea desluşi în atitudinea lui

Cole.

— Nu, Cole, eu…

El zâmbi fără veselie.

— Încă nu ţi-ai dat seama, Deborah? o întrebă el cu glas scăzut.

— Nu înţeleg despre ce vorbeşti…

— Dacă ţi-aş spune adevărul ar însemna să nu te mai pot vedea după aceea, îi răspunse Cole afectuos.

— Oh! Cole…

Era atât de neaşteptat tot ce se întâmpla. Deborah nici măcar nu se gândise că el ar putea fi îndrăgostit de ea.

— Nu spune nimic, draga mea, îi zise el încetişor, punându-i un deget pe buze. Şi mai gândeşte-te.

— Dar eu…

— Sst! Oare de ce cred că în seara asta n-am fost prea inspirat? Hai să mergem… Trebuie neapărat să beau ceva.

— Pune-mi şi mie un pahar, se auzi deodată vocea Janettei. Mor de sete după atâta dans!

Oare de câtă vreme stătea în umbră? Şi ce auzise din toată conversaţia?

Intrară toţi trei şi pe chipul lui Cole apăru obişnuita-i expresie de plictiseală.

Pe drumul de întoarcere, Deborah rămase tăcută. Toate întâmplările serii i se învârteau în cap, iar chipul lui Jake o urmărea stăruitor. Trebuia neapărat să-l revadă ca să poată scăpa de starea asta de delir.

— Olivier, m-am hotărât să mergem la aniversarea lui Tess! spuse ea brusc.

Fratele ei o privi o secundă, surâzând.

— Ştiam că surioara mea nu-i un biet puişor plouat…

Capitolul 3

La Londra ploua şi era foarte frig. În taxiul care-i ducea acasă, Deborah tăcea. Îi confirmase lui Tess participarea la petrecere, iar aceasta se arătase foarte bucuroasă.

Absorbită de gânduri, nu asculta ce-i spunea Olivier. Aşa că se trezi singură pe peronul din faţa casei. Când se

dezmetici, văzu că acesta rămăsese în taxiul care se îndepărta.

Deschise uşa, zgribulită de frig.

Locuiau într-o casă cu arhitectură victoriană, înaltă şi dreaptă, cu grădină. Iniţial, casa aparţinuse mamei lui Olivier. Acum era împărţită în două apartamente spaţioase: unul pentru Deborah, celălalt pentru Olivier.

În hol era un aer închis, iar dincolo de uşă era un morman de scrisori. Deborah le alese pe cele adresate lui Olivier şi le puse pe o masă, apoi aprinse focul.

Îşi prepară la bucătărie o cafea şi o omletă. Când termină îşi puse hainele în coşul de rufe murdare.

Se simţea singură. Să fi fost doar o impresie datorată sfârşitului de vacanţă? Desigur că nu. În sinea ei îşi dădea seama că perspectiva de a-l revedea pe Jake o face vulnerabilă.

*

* * *

A doua zi încercă zadarnic să se concentreze asupra lucrului. Când înţelese că e inutil, îşi închise caietul cu schiţe şi ieşi să-şi caute o toaletă pentru petrecerea lui Tess. îi trebuia ceva care s-o pună deplin în valoare pentru a părea dezinvoltă. Aşa că-şi petrecu toată după-amiaza în magazinele din West End. Cu un sfert de oră înainte de ora închiderii, găsi în sfârşit ceea ce căuta: o rochie de mătase neagră de o simplitate rafinată. Mulată pe corp, cu decolteu în spate şi evazată deasupra genunchilor. O probă privindu-se în oglindă: îi stătea foarte bine. Negrul îi evidenţia tenul bronzat şi făcea ca părul să-i pară şi mai blond. Mai cumpără şi nişte sandale negre cu toc înalt, după care ieşi din magazin.

Era ora de sfârşit de program, aşa că în Knightsbridge circulaţia era intensă. Încercă inutil să oprească un taxi şi tocmai când era pe cale să renunţe, o maşină stopă lângă ea. Deschise portiera zicându-şi că s-a născut totuşi sub o stea norocoasă. Îşi puse pachetele înăuntru şi când se aşeză, sângele îi îngheţă în vine: pe bancheta din spate se afla Jake Logan.

Îngrozită, bâlbâi câteva cuvinte incoerente:

— Eu… îmi pare rău… n-am ştiut că e ocupat…

— Nu-i nicio problemă. Ne poate duce pe amândoi. Şi spuse şoferului să pornească.

Se aflau aşezaţi faţă-n faţă. Deborah credea că trăieşte un coşmar.

— Ai amabilitatea să mă laşi să cobor? îl întrebă ea cu răceală, fără a îndrăzni să-l privească.

— De ce? N-ai să găseşti altceva ca să ajungi acasă.

Recunoscând vocea caldă şi gravă, se înfioră.

— Prefer să merg pe jos, îl asigură ea.

Situaţia părea că-l amuză pe Jake.

— Ţi-e frică, Deborah? Doar nu suntem singuri, închişi undeva.

Fata îşi muşcă buzele. Cum de reuşea s-o tulbure atât de mult?

Taxiul se opri la un stop. Se întoarse şi privi afară. În douăzeci de minute va fi acasă. Trebuia doar să aibă răbdare!

Îşi înclină capul în aşa fel ca părul să-i ascundă obrajii în flăcări. Simţea că Jake o cercetează cu atenţie. Atmosfera era nemaipomenit de încordată. Nervoasă, îşi puse mâinile tremurânde în buzunare. Era în stare de şoc.

— Nu te-ai schimbat deloc! îi spuse el cu voce schimbată.

— Ba bine că nu! îi răspunse ea ridicând privirea. Trei ani sunt o veşnicie!

— Ştiu. Spune-mi, ce mai faci? Tonul părea neutru.

— Bine. Foarte bine.

— Şi soţul tău…

— A murit.

Încerca să se exprime lapidar pentru a-şi ascunde emoţia.

— Ştiam.

— Atunci de ce mai întrebi?

— Voiam să-ţi văd reacţia.

— Ai rămas acelaşi, îi spuse ea printre dinţi. Un mitocan fără scrupule.

El primi insulta fără să clipească.

— Constat că eşti la fel de rea ca înainte, îi spuse el cu un zâmbet ironic.

Fetei i se puse un nod în gât. Era gata să izbucnească în plâns. Se întoarse şi privi înspre stradă, fără să vadă nimic.

Jake… era neschimbat. Poate câteva riduri în plus în colţul ochilor, dar niciun fir de păr alb. Era la fel de atrăgător şi puternic ca în clipa când se despărţiseră.

Şi era atât de aproape că ar fi putut să-l atingă. Magnetismul fiinţei lui o tulbura tot atât de mult ca în trecut. Cum de putuse să creadă că devenise imună la farmecul acestui bărbat? Timpul trecut nu servise la nimic.

Taxiul se opri brusc şi şoferul claxonă o maşină care le tăiase calea. Deborah se pomeni proiectată în braţele lui Jake. Pentru o clipă îi simţi răsuflarea pe buze.

— Îmi pare rău, bâigui ea pentru a rupe tăcerea după ce se aşezară din nou.

— N-ai de ce…

O privea insistent şi ea remarcă deodată că el are o poziţie cam nefirească. Îşi aminti că avusese un accident.

— Te mai dor coastele rupte? îl întrebă ea fără să vrea.

— Îngrozitor, îi răspunse el calm.

Nu-i venea să creadă că putuse să-l întrebe aşa ceva.

— Şi ai vrea să-ţi plâng de milă? îi replică ea cu răceală.

El râse.

— În orice caz, îmi face plăcere să constat că încă îţi mai faci griji în legătură cu mine.

— Am citit în ziare că ai avut un accident, îi răspunse ea pe acelaşi ton. Doar nu-ţi închipui că mă preocupă starea sănătăţii tale?

— Mă întreb de ce eşti atât de înverşunată, spuse el încet.

Fata se întoarse ca să-şi ascundă lacrimile. Oare de ce se purta atât de prosteşte?

— Deborah…

Îi pronunţase numele cu atâta tandreţe încât ea făcu eforturi să nu izbucnească în plâns.

— Lasă-mă în pace, îi răspunse ea cu voce tremurătoare.

— Dă-mi un motiv să te ascult.

O prinse de bărbie şi-i întoarse faţa către el. Deborah îl privi cu ochii încărcaţi de lacrimi şi sfidare.

Jake o contemplă îndelung, surprins de ceea ce descoperea: era atât de fragilă şi vulnerabilă. Fugise departe de el, fără nicio explicaţie, şi se măritase cu altul. Şi cu toate astea încă o mai afectau gesturile lui.

— Îmi pare rău, spuse el dându-i drumul.

— Nu-i nimic.

Revenindu-şi, îl privi cum scoate o tabacheră de aur. Privindu-i mâinile puternice, îşi aminti cu acuitate de atâtea mângâieri.

— Vrei o ţigară?

Fata tresări.

— Nu, mulţumesc, îi răspunse ea repede.

— Nu te deranjează că fumez, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu!

Jake surâse, din ce în ce mai amuzat. Enervată, ea se întoarse din nou să privească circulaţia. Auzi aprinzându-se o brichetă şi simţi mirosul tutunului blond care în mod straniu o ducea cu gândul în trecut.

— S-ar părea că lucrezi pentru Cole Sullivan?

— Într-adevăr.

— Şi îţi place?

— Da.

Cu gândul la Cole şi la cele întâmplate în Corfu, nu putu să nu roşească. Încercă să mascheze, acoperindu-şi obrajii cu părul. Dar lui Jake nu-i scăpă amănuntul.

— Chiar trebuie să-mi pui mereu întrebări? i se adresă ea, agasată.

— De cine ţi-e frică, Deborah?

— De tine.

Îi dăduse răspunsul fără să se gândească şi imediat îşi regreta sinceritatea.

— De ce?

— Habar n-am.

În parte, era adevărat.

Jake suspină, ezită o clipă, apoi se hotărî să tacă.

— Tess mi-a spus că ai acceptat să vii la aniversare, declară totuşi, după un timp.

Deborah confirmă, dar numai Dumnezeu ştia cât de tare dorea să-şi poată retrage promisiunea. Nu-şi imaginase că revederea lui Jake o să-i producă un asemenea şoc.

— N-ar fi fost drăguţ s-o refuz. Pur şi simplu din cauză că…

— Din cauza noastră? Întrebarea suna ironic.

— Dacă vrei.

Ea îşi ridică gulerul mantoului.

— Ţi s-a făcut frig?

— Tu ce crezi?

Era exasperată de atâta cinism. Mai ales că el nu părea deloc tulburat de reîntâlnire.

Ca şi cum trecutul lor comun îi devenise indiferent.

— Mi se pare important s-o facem pe Tess să creadă că ne înţelegem bine, îi spuse Jake serios.

— Ah, şi de aceea ai provocat întâlnirea asta? îl întrebă ea cu voce mai ridicată. Ştia că Jake nu lăsa nimic la întâmplare. Atinsă în amorul propriu, îşi reveni.

— Nu-ţi face griji, n-am intenţia s-o necăjesc pe Tess. De altfel, îmi face chiar plăcere s-o reîntâlnesc.

— Şi ei, îi spuse el fără s-o scape din priviri.

În acelaşi moment taxiul se opri şi Deborah îşi recunoscu casa. Căută febril în geantă după portmoneu. Voia să-şi plătească partea ei din costul cursei. Chiar dacă părea ridicol, totuşi nu voia să-i fie cu nimic datoare acestui bărbat.

— Lasă, îi spuse el pe un ton ferm.

— Nici nu se pune problema!

Din nefericire, era atât de zăpăcită încât nu reuşea să-şi găsească portmoneul.

— Deborah, te rog…

Părea din nou amuzat. Ea renunţă, învinsă.

— Mulţumesc, îi spuse ea coborând.

Se simţea stângace şi ridicolă.

— Plăcerea este de partea mea, îi replică el maliţios. Deborah îi întoarse brusc spatele şi se îndreptă spre intrare. Vântul sufla îngheţat. Scotoci după chei în poşetă, fără a reuşi să le găsească. «Geanta asta blestemată e plină de lucruri inutile...» Prea preocupată, nici nu băgase de seamă că taxiul încă nu plecase. De aceea, tresări puternic când cineva o prinse de umăr. Se întoarse şi se trezi faţă-n faţă cu Jake.

— Ţi-ai uitat pachetele astea în maşină, o anunţă el şi i le întinse.

— Oh! Îţi mulţumesc... îi răspunse ea, grăbindu-se să i le ia din mână.

Foarte aproape de ea, Jake o examină cu atenţie.

— Deborah, ce ţi se întâmplă? o întrebă el cu blândeţe.

— Eu... nimic.

Nici nu-şi mai găsea cuvintele.

— De ce îţi e atât de frică de mine?

— Nu-mi mai este frică, îi răspunse, aruncându-i o privire fugitivă.

— Ei, atunci hai să mâncăm diseară împreună.

Deborah scutură din cap, înspăimântată.

— Nu sunt liberă, îi zise cu voce tremurând.

— Atunci, mâine?

— Nu.

— De ce?

Ea îşi trecu o mână prin păr.

— Nu înţeleg ce doreşti de la mine.

— Nu e evident?

— Nu... şi de altfel...

Se întrerupse când îi întâlni privirea. Iar ceea ce se putea citi în ea o tulbură profund: emoţie şi disperare.

— De ce mă chinuieşti? îl întrebă ea sfâşiată.

— Doresc doar să te întâlnesc. Să sparg gheaţa cu care ţi-ai acoperit inima. Să aflu de ce te-ai schimbat atât

de mult.

Deborah avu un zâmbet amar. Era oare atât de orb? Chiar nu înţelegea că el fusese cauza schimbării?

— Sunt surprinsă să constat că-ţi mai aminteşti cum eram.

— Îmi amintesc fiecare clipă pe care am petrecut-o cu tine, o asigură el grav.

— Sunt atâţia ani de atunci. Totul s-a sfârşit. După petrecerea lui Tess, nu ne vom mai revedea niciodată…

— Crezi asta într-adevăr?

O privi cu atâta intensitate, încât ea trebui să-şi întoarcă ochii.

Ningea cu fulgi mari şi părul li se acoperise cu o dantelă imaculată de zăpadă. Frigul era pătrunzător, dar nu mai băgau de seamă. Deborah încetă să mai caute cheile. Avea presentimentul că dacă ar fi deschis uşa n-ar mai fi avut şi voinţa de a-l împiedica pe Jake să intre.

— Totuşi, nu înţeleg ce doreşti, îi spuse ea, sfârşită.

— Asta şi văd.

— De ce nu-mi explici ce aştepţi de la mine?

Se enervase şi ar fi vrut ca el să plece, s-o lase în pace.

Brusc, Jake o prinse de bărbie şi o obligă să-l privească. Ea încercă să scape, dar nu reuşi. Era mai puternic.

— Nu te lupta cu mine, Deborah, îl auzi murmurând. Ar fi bine să nu mai încerci să fugi.

Cu mâna liberă îi îndreptă o şuviţă rebelă de pe frunte, printr-o mişcare blândă.

— Îţi mulţumesc că m-ai prevenit, îi răspunse ea pe un ton ce se voia dur.

— Nu este o ameninţare, preciză el surâzând. Este doar o promisiune.

O lăsă, fără a mai adăuga nimic, şi se îndreptă spre taxi.

Capitolul 4

Timpul trecea în goană şi ziua lui Tess se apropia cu repeziciune. În dimineaţa aceea, Deborah se trezi cu o

durere de cap sâcâitoare. Făcu un duş, înghiţi două aspirine şi o ceaşcă de cafea, şi începu să se simtă mai bine. Îmbrăcă nişte blugi şi o bluză roz şi se aşeză la planşetă. Trebuia să se apuce de lucru. De când se întorsese din Corfu nu prea făcuse mare lucru. Or, Cole nu prea glumea. Din fericire, nu încercase niciodată pe pielea ei ce însemna să-l supere cineva, dar ştia că era intratabil când era vorba de muncă. Nu admitea nicio scuză şi nicio întârziere.

Aşa că se puse pe treabă, până când se auzi soneria de la intrare. Bucuroasă să facă o pauză, coborî să deschidă. Olivier nu s-ar fi deranjat. În seara precedentă se întorsese târziu şi ameţit. îl ajutase să se culce, enervată şi în acelaşi timp necăjită să-l vadă în această stare jalnică.

În faţa uşii aştepta un comisionar, cu un buchet enorm de trandafiri roşii în braţe.

— Doamna Deborah Stevens? întrebă el.

Şi cum ea dădu din cap, îi întinse florile. Deborah ştiu cine i le trimite, chiar înainte să citească biletul ce le însoţea. Tocmai se pregătea să închidă când apăru şi Beatrice. Aceasta intră fără ezitare în hol.

— Oho! Da’ ştiu că ai succes! exclamă ea. Trandafiri roşii la vremea asta! E bogat admiratorul tău…

Ca întotdeauna Beatrice arăta splendid. Avea părul aranjat în coc şi era machiată impecabil. Purta cizme înalte de piele havan asortate cu fusta şi haina de blană.

— Olivier e acasă? se interesă ea.

— Cred că încă mai doarme…

— În cazul ăsta, mă duc să-l trezesc! zise Beatrice înveselită.

Şi începu să urce scara care ducea spre apartamentul tânărului.

Deborah scoase un suspin. Dacă fratele ei voia să scape de femeia asta, pe cât de frumoasă pe atât de capricioasă, atunci trebuia să se descurce singur.

Ajunsă în apartamentul ei, puse trandafirii pe o masă şi luă plicul dintre ei. În el se afla un carton cu o semnătură voluntară: *Jake.*

De ce îi trimitea flori? Şi mai ales, din ce motiv dorea să ia masa împreună cu ea? Se înfioră în faţa atâtor mistere de nepătruns.

Nişte bătăi în uşă o făcură să tresară. Era Olivier, somnoros şi îmbrăcat într-un halat de baie.

— Ai cafea? o întrebă el.

— Da, în bucătărie.

Se îndreptă precipitat într-acolo şi se întoarse imediat cu un pachet de cafea în mână.

— E imposibil să găseşti ceva la mine! îi explică el.

— Ai prea multe sticle goale! îi comunică ea cu sarcasm.

Olivier se încruntă, vexat.

— Foarte spiritual. Ce ţi s-a mai întâmplat în dimineaţa asta?

Îl privi cu atenţie. Sub masca lui morocănoasă se vedea că este fericit. Beatrice îl readusese la viaţă. La început o cam deranjase vizita ei neaşteptată, dar pentru Olivier aceasta era o dovadă de afecţiune. Era orbit de pasiune. Aşa că-i răspunse:

— Nu s-a întâmplat nimic!

Nu voia să-i strice buna dispoziţie, chiar dacă aceasta nu avea să dureze prea mult.

— Cine îţi trimite flori? se interesă el.

— Asta nu-i treaba ta. Vezi că Beatrice e nerăbdătoare.

— Bine, nu insist. Dar ştii că până la urmă tot o să mi te spovedeşti.

— Nu conta pe asta! îi strigă ea când el ieşea.

Îl auzi cum izbucneşte în râs. Parfumul trandafirilor se răspândise în toată încăperea. Incapabilă să mai lucreze, Deborah îşi mai făcu o cafea, o bău şi se aşeză la fereastră. Zăpada se aşezase pe acoperişurile caselor vecine, iar strada era şi ea troienită. Cerul era acoperit şi posomorât, iar trecătorii zgribuliţi se grăbeau.

Tânăra fată încerca zadarnic să se gândească la schiţele ce trebuiau terminate. Jake revenise în viaţa ei şi o tulburase profund.

În plus, în acea seară trebuia să-l întâlnească din nou la aniversarea lui Tess.

Nu-i venea să creadă că ea fusese aceea pe care el o fermecase, cu trei ani în urmă, la Windermere. Petrecuseră acolo două săptămâni minunate, într-o armonie deplină, parcă ireală. Dar la întoarcerea la Londra, totul se schimbase. Deborah l-ar fi vrut pe Jake numai pentru ea. Însă el trebuia să lucreze şi atunci când avea întâlniri, ea era de o gelozie greu de suportat.

Îşi aminti de prima întâlnire cu Tess şi Leila, la Jake acasă. Tess o primise bine dar Leila o privise cu un aer ostil.

— Nu-ţi face griji în privinţa ei, îi spusese Tess mai târziu, în grădină. Sunt sigură că nu este rea, deşi are o fire mai dificilă.

Dar Deborah avea îndoieli că lucrurile stăteau chiar aşa. Leila i se părea cu totul altfel. În prezenţa lui Jake se schimba cu totul. N-avea ochi decât pentru el.

— Face parte din familie? se interesase în cele din urmă Deborah.

— Îţi mărturisesc că nu ştiu, îi răspunse Tess. Parcă există ceva legături de rudenie între noi. Însă tot ce ştiu sigur este că e orfană şi că fratele meu a adus-o din Franţa. El e un tip tare cumsecade. Şi Leila îl adoră.

Asta observase şi Deborah. Şi, fără să vrea, simţise că gelozia îi strânge inima. Încercase să se apropie de

Leila şi s-o îndrăgească, dar n-o putea suferi pentru limba ascuţită de viperă şi pentru frumuseţea ei întunecată.

Deborah era pe atunci tânără şi vulnerabilă. Nu era sigură pe ea şi mai ales nu-i venea să creadă că un bărbat ca Jake putea fi îndrăgostit de ea.

Remarcile pe care le făcea Leila – aparent nevinovate dar întotdeauna cu subînţeles – o hărţuiau neîntrerupt.

De asemenea, descoperise la Jake ceva ce o surprinsese complet. În acea vară, Robert se întorsese din Statele Unite, unde studia pentru a deveni pilot. Deborah se plimbase cu el pe străzile Londrei discutând despre

trecut. Învăţaseră la aceeaşi şcoală şi înaintea lui Olivier, el o protejase de răutăţile obişnuite ale băieţilor. Într-un târziu ajunseseră în faţa casei ei. Deborah nu observase maşina sport parcată peste drum. Robert o însoţise până pe peronul din faţa casei şi acolo, cu totul neaşteptat, o cuprinsese în braţe şi o sărutase pasionat.

Era prima oară când se întâmpla aşa ceva. Surprinsă, nici n-a avut timp să reacţioneze. Şi descoperise cu consternare ce sentimente are el pentru ea, deşi până atunci se comportaseră ca între fraţi.

Robert a înţeles imediat că a comis o eroare. Şi, teribil de încurcat, n-a ştiut cum să plece mai repede. Încă sub impresia celor întâmplate, Deborah se pregătea să intre în casă când o mână fermă îi prinsese umărul şi o întorsese. Se pomeni faţă-n faţă cu Jake Logan.

Îi zâmbise, bucuroasă că-l vede. Dar el o împinsese înăuntru şi trântise uşa cu putere.

— Unde ai fost? o întrebase el pe un ton dur.

— La… restaurant…

Pentru prima oară de când îl cunoştea, îi provoca frică.

— Ce s-a întâmplat?

Era turbat de furie. Ochii îi scăpărau. Ei i se păruse absurd ca el să fie gelos pe Robert.

— Este un prieten din copilărie, îi explicase ea.

— Serios?

Avea fălcile încleştate, încercând să se stăpânească. Ai fi zis că e gata s-o plesnească.

— Trebuie să mă crezi, Jake, insistase ea înspăimântată. E un prieten din copilărie, un coleg de şcoală…

— Şi masa a durat până acum?

Deborah îşi privi ceasul: arăta unu şi jumătate noaptea.

— Nu mă aşteptam să…

Rostise vorbele astea fără să se gândească prea mult şi ele o condamnau în ochii lui.

— Că o să te aştept? încheie el ameninţător.

— Jake! Mă sperii.

Tremura din cap până-n picioare. Era clar că văzuse când o sărutase Robert. Era înnebunit de gelozie, închipuindu-şi ce era mai rău, iar aerul mirat al fetei îi întărea bănuielile.

— Nu s-a întâmplat nimic, murmurase ea.

— Te-a atins.

Strângea din dinţi, un asemenea gând îl scotea din minţi pur şi simplu.

— Dacă te mai văd cu el, o să ai toate motivele să-ţi fie frică de mine! Îţi este amant? Răspunde!

Năucită, ea nu mai era în stare să scoată un sunet. O cuprinsese de umeri şi o scutura cu putere.

— Te-ai culcat cu el?

Apoi îi simţise buzele apăsate peste ale ei într-un sărut pătimaş şi posesiv. În ciuda fricii, i se abandonase ca de obicei. Îl iubea prea mult pentru a protesta. Îl cuprinsese de gât şi-l mângâiase pe păr. Jake se cutremurase şi toată furia i se prefăcuse în dorinţă. O dusese în pat şi o iubise dezlănţuit. Era teribil de gelos şi de posesiv. O văzuse cu alt bărbat şi se transformase în tigru. Emoţii violente răzbătuseră din străfundurile fiinţei lui şi o speriaseră îngrozitor pe Deborah. Totuşi, era nebună după el…

— Eşti numai a mea, îi spusese într-o zi. Îmi aparţii şi n-am să permit nimănui să mi te ia.

După întâmplarea cu Robert, îşi pierduse toată încrederea în ea, ceea ce o disperase profund. Pe de altă parte, el ar fi vrut să controleze totul în relaţia lor.

Ea se simţea depăşită de acest vârtej de sentimente. Ieşind din şcoală de curând, fără nicio experienţă de viaţă, i se dăruise fără rezerve, convinsă fiind că idila lor va fi fără sfârşit.

Cât de naivă putuse să fie! Acum îşi amintea în amănunt neagra deziluzie prin care trebuise să treacă. Când se ducea la el şi-şi punea capul pe pernă, respira cu deliciu parfumul acesteia – un parfum ameţitor, exotic şi mult mai greu decât cel pe care ea îl folosea de obicei.

Lucrul acesta nu-i provocase vreo bănuială.

Dar două săptămâni mai târziu, ducându-se pe neanunţate la Jake, sigură că-i face o surpriză plăcută, avusese parte de un şoc teribil.

Urcase scara în linişte, închipuindu-şi că el încă mai dormea. Ajunsă pe palier auzise zgomotul duşului. Când a deschis uşa, zâmbetul i-a îngheţat pe buze: Leila era întinsă în pat, cu părul răsfirat pe pernă şi cu umerii goi ieşind din aşternuturile de mătase.

Într-o străfulgerare, înţelesese sensul remarcilor răutăcioase pe care le făcea Leila, ca şi ostilitatea ei mocnită. O privea cu un aer triumfător, vizibil satisfăcută că rivala sa o descoperise în această situaţie fără echivoc.

Şi mirosul acela dulceag, sufocant, care umplea încăperea! Un adevăr era evident: Jake o înşela cu Leila. Şi asta de mult timp.

După ce-şi reveni din surpriza primelor momente, se întorsese tăcută şi ieşise cât putuse de repede.

Ajunsă acasă plânsese ore întregi. Pentru ea, totul era sfârşit.

Când s-a întors Olivier, a găsit-o ghemuită pe canapea, cu obrajii inundaţi de lacrimi. I-a povestit tot ce se întâmplase, fără să omită niciun amănunt.

— Nu mai vreau să-l văd niciodată! îi strigase, în culmea disperării.

— Dar nu te obligă nimeni s-o faci. Poţi proceda cum doreşti.

— Dar dacă va veni aici?

— Am să discut eu cu el.

— Nu trebuie să ştie că l-am surprins…

Şi se-ntrerupsese, nemaiputând continua.

— Lasă, ai încredere în mine, îi spusese Olivier.

Deborah era îngrozită de ideea că va trebui să dea ochii cu Jake. Ar fi vrut să moară, pur şi simplu.

A doua zi, telefonul sunase fără încetare, fără ca ea să răspundă. A închis uşa şi a stat pe întuneric. Seara, l-a auzit pe Olivier încercând să scape de Jake spunându-i că este plecată. Acesta urlase într-un acces de furie, simţind

că este minţit.

Din fericire apăruse Cole, venit să discute despre o vânzare de tablouri cu Olivier, şi împreună reuşiseră să-l mai liniştească pe Jake.

În salon, Deborah tremura din toate încheieturile. Imaginea Leilei în patul lui Jake o urmărea stăruitor şi o chinuia.

În cele din urmă, Jake se hotărâse să plece şi ea nu se putuse abţine să nu fugă la fereastră. A tresărit înspăimântată când el s-a întors pentru a mai examina casa încă o dată. Avea ochii încărcaţi de o furie teribilă.

S-a suit în maşină şi a demarat în trombă. Atunci, Deborah se pusese din nou pe plâns.

Olivier urcase în camera ei puţin mai târziu. Palid şi nervos, aprinsese lumina.

— M-a speriat cu adevărat! îi spusese, aşezându-se lângă ea.

— Îmi pare rău.

— Când i-am spus că nu vrei să-l mai vezi, am crezut că o să mă omoare. Tipul e periculos.

— Nu mai pot să rămân aici, îi mărturisise ea.

Era în continuare şocată. Olivier o privise cu atenţie.

— Poate că ar fi bine să pleci pentru o vreme. Jake Logan n-o să renunţe uşor. După părerea mea, e nebun.

Totuşi, în ciuda argumentelor şi a celor întâmplate, fata era fără apărare. îl iubea în continuare nebuneşte pe Jake.

În seara următoare, Olivier l-a invitat pe Cole la masă. Deborah era într-o dispoziţie mizerabilă. Plin de tact, Cole n-a adus vorba despre cele întâmplate în ajun.

I-a plăcut imediat lui Deborah. Era atent şi plin de farmec personal. I-a arătat desenele pe care le făcea şi el i-a propus o slujbă. Un adevărat colac de salvare pentru ea.

O săptămână mai târziu, era la Los Angeles.

Sosirea ei l-a entuziasmat pe Robert. Colegiul unde învăţa se afla la San Diego, nu departe de Los Angeles. Venea s-o vadă la fiecare sfârşit de săptămână. Şi ieşeau împreună.

Deborah n-avea niciun motiv să-l refuze. Ascunzându-şi amărăciunea, revenea încet, încet la o viaţă normală. Plin de înţelegere, Robert o ajuta mult. Ea nu-i mai permitea s-o sărute, acesta fiind un semn că nu dorea niciun fel de angajament sentimental. Deborah a avut totuşi surpriza să-l audă într-o seară cerând-o în căsătorie. Deşi emoţionată, l-a refuzat. Ştia că asta îl va face să sufere şi se simţea vinovată.

A doua zi, avionul cu care zbura Robert, s-a defectat şi s-a sfărâmat la puţin timp după decolare. Grav rănit, a stat douăzeci şi patru de ore în comă.

Mama lui, Frances, a ajuns imediat lângă el, la spital.

— I-am spus că aşa o să se întâmple! se lamenta ea distrusă. Te cheamă fără încetare. Te rog, vino să-l vezi.

Deborah luase primul avion care pleca spre San Diego. Robert fusese atât de fericit s-o vadă… Din nefericire, fata îşi dăduse seama că Frances o considera ca şi căsătorită cu fiul său. Şi când a încercat să-i dezmintă faptul, aceasta a izbucnit în hohote de plâns. Ceea ce nu era chiar neaşteptat după şocul pe care-l suferise.

— De când ai venit tu, îşi revine văzând cu ochii, îi spusese cu o privire rugătoare. Dar este încă în pericol. Vreau să fiu sinceră cu tine, aşa că-ţi spun că, după părerea mea, tu eşti singurul motiv pentru care el se luptă să rămână în viaţă.

Deborah rămăsese lângă Frances, ajutând-o cum s-a priceput mai bine. Robert îşi revenea greu, avea dureri, şi amintirea celor întâmplate îi provoca coşmaruri. Frances făcea presiuni asupra tinerei fete pentru a se căsători cu fiul său. La început, aceasta s-a împotrivit înţelegând totodată şi motivele sărmanei femei: era singurul ei copil şi erau foarte ataşaţi unul de celălalt. Distrusă de durere şi spaimă, slăbise îngrozitor.

Cole s-a comportat extraordinar. A lăsat-o să stea lângă Robert, fără obiecţii. Atunci când acesta a avut brusc o recădere, Deborah s-a hotărât. În ciuda slabelor proteste din partea lui Robert, căsătoria s-a oficiat în spital. Imensa recunoştinţă manifestată de Frances a copleşit-o pe

Deborah. Îşi alungase orice urmă de regret când văzuse expresia fericită a celui ce-i devenise soţ.

După părerea medicilor, Robert n-avea nicio şansă de supravieţuire. Era slăbit şi rănile erau extrem de grave. În ciuda acestui fapt, era fericit şi, ciudat, şi Deborah îi împărtăşea bucuria. Au petrecut ore întregi pălăvrăgind, ţinându-se de mână.

Trei luni mai târziu, Robert a murit în somn. Deborah fusese cuprinsă de o tristeţe sfâşietoare, simţind că a pierdut pe cineva atât de drag.

La întoarcerea la Londra, la câteva săptămâni după funeralii, tocmai ieşea dintr-o băcănie şi fiindcă uitase restul, vânzătoarea ieşise după ea şi o strigase:

— Doamnă Stevens!

Deborah se întorsese şi se trezise faţă-n faţă cu Jake. Vizibil furios, o măsurase cu privirea şi zărise inelul de aur pe care ea îl mai purta la mână. După moartea lui Robert, Deborah nu se putuse hotărî să nu-l mai poarte.

— Doamna Stevens… repetase el înciudat.

Deborah a înţeles că el habar n-are de căsătoria ei.

— Da, îi răspunsese ea, sfidându-l cu privirea. Nu ştiai?

— Îmi închipui că e vorba de tipul cu care te-am surprins! izbucnise Jake cu ură.

Cuvintele acestea dure o răniseră profund pe Deborah.

— Dispari din ochii mei, murmurase abia reţinându-şi lacrimile. Şi o rupsese la fugă, nu fără să audă în urma ei un cinic:

— Casă de piatră!

*

* * *

Soneria telefonului o readuse în prezent. Camera se întunecase, aşa că aprinse o lampă care arunca o lumină aurie asupra mobilelor. Ridică receptorul, tremurând la gândul că s-ar putea să fie Jake.

— Vrei să cinăm împreună astă-seară? auzi ea vocea caldă a lui Cole.

— Îmi… îmi pare rău, nu sunt liberă, îi răspunse ea după o uşoară ezitare.

— Ieşi cu vreun cunoscut?

— Nu, mă duc la o petrecere, la o aniversare a unui prieten. Te rog să mă ierţi…

— Dar nu face nimic, ce să zic!

Părea liniştit. Deborah îşi aminti de Corfu şi încruntă din sprâncene. Va trebui să fie foarte sinceră cu Cole.

— Janetta s-a întors la New York? se interesă ea.

— Slavă Domnului! Este ca o lipitoare. Nu credeam că o să mai scap de ea. Altfel, crezi că m-aş fi putut întoarce la Londra?

— Nu fi răutăcios! protestă Deborah.

Totuşi, nu se putea împiedica să râdă. Ştia exact ce voia Cole să spună.

— Tu nu i-ai fost soţ, îi mai spuse el în glumă. În sfârşit! Distracţie plăcută. Şi nu uita că mâine trebuie să te întâlneşti cu un client, la Kendal.

— La ordinele dumneavoastră, stăpâne! replică ea cu maliţiozitate.

Închise şi surâsul îi dispăru cu totul: uitase de drumul la Kendal. Era mult de mers şi asta n-o bucura din cale afară.

Aruncând un ochi pe ceas, constată că trecuse de şapte. Petrecerea lui Tess va începe curând şi ea nu era încă gata. Nu peste mult timp îl va înfrunta pe Jake pentru ultima oară.

Se îndreptă spre baie şi-şi privi chipul în oglindă: avea trăsăturile marcate de tristeţe, de parcă ar fi fost gata să izbucnească în plâns.

Capitolul 5

Deborah intră în cadă. În apa parfumată imagini din trecut îi reveniră în minte.

Se dăruise celui pe care-l iubea. Pentru el ar fi făcut orice. În naivitatea ei îşi închipuise că el îi va fi fidel, chiar dacă nu-i promisese nimic. Şi descoperind că se înşelase, iubirea i se schimbase în ură şi dorinţă de răzbunare.

Ce mai simţea azi pentru el? Dorinţa de a-i face rău îi

dispăruse, dar nu mai avea încredere în el: se temea de el şi-l detesta.

Ieşi din baie şi se înfăşură într-un halat. Niciun bărbat n-o mai atinsese de trei ani. Jake fusese primul şi singurul ei amant. Îşi aminti blândeţea mângâierilor lui. Sărutările pe sâni…

Speriată de tulburarea ce o cuprinsese, începu să se şteargă febril. Trebuia să-l uite pe tipul ăsta, să-şi şteargă amintirile, făcând dragoste cu un altul. Îşi uscă părul şi-l perie până deveni de un auriu strălucitor. Apoi se machie, îşi puse rochia şi pantofii.

După aceea se privi în oglindă şi constată mulţumită că arăta bine.

Îşi luă mantoul de blană, puse în poşetă brăţara fină de aur pe care o cumpărase pentru Tess şi, după o ultimă privire în oglindă, ieşi din apartament.

Olivier ieşi în hol odată cu ea.

— Arăţi nemaipomenit! exclamă el fără să se poată abţine.

Ea îi mulţumi cu un surâs recunoscător, dar pe când închideau uşa o văzu că tremură.

— Nu-ţi face probleme, îi şopti. O să fiu lângă tine.

Îl privi cu ochii plini de spaimă.

— Sunt aşa de uşor de ghicit?

— Numai pentru mine, o asigură el luând-o protector pe după umeri.

Un pic mai târziu ajunseră la reşedinţa familiei Logan. Străbătând o alee cu rododendroni, ce începea de la gardul din fier forjat, inima lui Deborah se strânse când revăzu splendida clădire în stil georgian, pe jumătate acoperită cu iederă. Oliver opri maşina lângă un Rolls Royce gri-metalizat. Numeroase alte maşini erau deja parcate în faţa casei.

Deborah coborî în aerul îngheţat de afară şi-şi ridică înfrigurată gulerul mantoului. Îl privi pe Olivier cum închide portiera, şi încercă să scape de teama care o cuprindea.

— Eşti gata? o întrebă el.

Ea confirmă şi porniră să urce treptele ce duceau spre holul luminat strălucitor.

— Deborah! strigă Tess, întâmpinându-i. Ce bucurie să te avem iar printre noi! Bună seara, Olivier, eşti grozav de elegant, să ştii... Hai, intraţi!

O urmară în interior.

— Şi eu sunt foarte bucuroasă să te revăd, îi spuse Deborah. Eşti strălucitoare.

Într-adevăr, Tess era adorabilă într-o rochie de bal de culoarea piersicii, cu corsajul mulat şi jupa amplă. Părul îi era strâns în coc, iar la gât purta un colier de diamante scânteietoare.

— E un dar de la Jake! exclamă ea veselă când văzu că prietena îi priveşte bijuteria. Este superb, nu-i aşa?

Inima lui Deborah aproape că se opri când auzi numele celui care-i stăpânea gândurile neîncetat.

— Magnific, abia reuşi să răspundă.

— Dă-mi mantoul. Şi hai sus, la etaj, dacă vrei să te aranjezi.

Se întoarse spre Olivier.

— Cu permisiunea dumneavoastră, domnule...

— Nu te ocupa de mine, o întrerupse Olivier râzând. Ştiu că abia aştepţi să sporovăieşti cu Deborah. O să mă descurc de minune fără voi.

Cu un surâs satisfăcut, Tess îşi trase prietena spre scară.

— Am crezut că n-ai să vii, îi spuse ea după ce ajunseră departe de urechi indiscrete.

— Trebuia să ne întoarcem din Corfu abia săptămâna viitoare.

— Aşadar, v-am răpit soarelui din Grecia!

Tess nu părea să aibă remuşcări.

— Am vrut să vin, îi spuse Deborah. În acelaşi timp...

— Ai ezitat. Te înţeleg. Ţi-am spus nişte lucruri oribile şi regret.

Deborah îşi scosese mantoul şi se examina într-o oglindă. Se întoarse către Tess.

— Hai să uităm trecutul, îi propuse ea luând-o de

mână. Nu mai are nicio importanţă.

La mai mult de un an după fuga sa disperată, o mai întâlnise o dată pe stradă pe Tess. Aceasta o ignorase şi, rănită de atitudinea ei, Deborah o oprise pentru a-i cere explicaţii.

— Îţi baţi joc de mine? îi răspunsese Tess furioasă. Ai îndrăzneala să te prefaci că nu ştii despre ce este vorba? N-am să te iert niciodată pentru ce i-ai făcut lui Jake!

Deborah s-a albit la faţă, dar până să spună ceva, Tess era deja departe, păşind hotărâtă, cu capul drept. Pentru ea, ruptura dintre Deborah şi Jake fusese o lovitură teribilă. Era evident că nu ştia nimic de legătura acestuia cu Leila. Şi poate că era mai bine aşa, deoarece îşi adora fratele.

— Da! Deborah, am avut atâtea momente când am regretat, izbucni ea brusc. Am vrut să-ţi telefonez, dar mi-a lipsit curajul!

— Înţeleg de ce te-ai purtat aşa. Îl apărai pe Jake.

— După ce v-aţi despărţit, viaţa în casa asta a devenit un infern. Jake s-a apucat să bea. Era tot timpul într-o dispoziţie mizerabilă. N-aveam ce face şi trebuia să-l evităm. În cele din urmă am aflat că te-ai căsătorit. Ne-am gândit că… în sfârşit, înţelegi.

— Să uităm asta, Tess.

Profund emoţionată, Deborah îşi întinse braţele către prietena ei, şi se îmbrăţişară.

— Or să se întrebe pe unde suntem… spuse Tess. Hai să mergem la ceilalţi.

— Aşteaptă…

Deborah deschise poşeta şi scoase o cutioară lungă şi plată. I-o întinse tăcută şi o privi cum o deschide.

— Oh, ce brăţară nemaipomenită! exclamă Tess după câteva momente. Mi-o pun imediat…

În timp ce coborau scările, Deborah se gândea la cele spuse de Tess.

Jake ţinea într-adevăr la ea atunci când l-a părăsit, reacţionând aşa? Sau pur şi simplu nu suporta ideea de a fi părăsit…

Când ajunseră în salon, un tânăr se apropie şi o invită pe Tess la dans.

Deborah luă o cupă de şampanie şi se duse să-l caute pe Olivier. Toată lumea era veselă. În mijlocul bufetului aşezat lângă perete se afla un tort enorm, acoperit cu frişcă. Pe când îl admira, Deborah simţi o mână care-i atinse umărul. Se întoarse şi o recunoscu pe Daisy, menajera lui Jake.

— Domnişoară Deborah! Ce bucurie să te revăd aici! îi spuse ea cu căldură.

Era imposibil să spui ce vârstă are. Era de trei generaţii în familia lui Jake, dar părea că se oprise la cincizeci de ani. Avea o faţă rotundă şi un coc mare în vârful capului. Lui Deborah îi era cam frică de ea pentru că era severă şi capabilă de remarci muşcătoare. Dar cu ea fusese întotdeauna adorabilă.

— Ce mai faci, Daisy?

— Mulţumesc, bine. Nu mă pot plânge că nu sunt ocupată!

— Ai organizat perfect toată petrecerea…

Deborah arătă cu privirea spre încăpere când deodată expresia i se schimbă: Jake se afla la câţiva metri, întors cu spatele. Era înconjurat de prieteni, cărora le spunea ceva.

— Te las, o anunţă Daisy. Mă duc la bucătărie să văd dacă totul e-n regulă.

Dar Deborah n-o mai asculta. Jake depăşea în înălţime majoritatea asistenţei. Părul îi strălucea în lumina lustrelor. N-o văzuse pe Deborah şi ea profită pentru a-l cerceta.

Purta un costum de seară negru, care-i punea în valoare umerii largi. Anturajul se înghesuia să-i atragă atenţia. Să-l seducă ori să-i arate respect.

Deborah îşi imagină fără greutate lucirea uşor amuzată şi ironică din ochii lui.

O femeie se apropie deodată de el şi-l prinse de mână. Înaltă şi subţire, cu un păr bogat, savant despletit pe umerii goi, avea trăsături fine şi ochii căprui, migdalaţi.

Corpul zvelt, strâns într-o rochie de satin galben-auriu.

Îi surâdea lui Jake şi asta o deranjă pe Deborah. Dar pentru ce? Presupunând că-i era amantă, de ce ar fi trebuit s-o deranjeze?…

Olivier apăru atunci lângă ea.

— Mor de foame! îi declară el. Hai să dăm o raită pe la bufet. Deborah îl urmă fără să spună un cuvânt. Ronţăia degajată o tartină când deodată Olivier îi murmură încet, observând-o cu atenţie.

— E aici.

— Ştiu.

— Nu e atât de greu cum te gândeai, nu-i aşa?

— Nu, îl minţi ea.

Vocea lui Tess îi întrerupse.

— Ce aer misterios, îi aruncă ea lui Olivier.

— Se pare că asta îmi sporeşte farmecul, îi replică acesta, la rându-i maliţios.

Tess izbucni în râs. Deborah se întoarse spre ea. Expresia feţei i se schimbă brusc când văzu că Jake o însoţea. Îşi ţinea sora de talie şi se găsea la câţiva centimetri de Deborah. Aceasta se înroşise şi Olivier se apropie ca s-o ajute.

— Frumoasă petrecere, zise el ca să rupă tăcerea.

— Da! îţi mărturisesc că aşa mi-am dorit să fie, zise Tess mulţumită. Şi închipuie-ţi că mi s-a mai întâmplat şi altceva. Jake mi-a făcut un cadou. Şi ce cadou…

În voce i se desluşea adoraţia. Amuţită, Deborah ar fi vrut să poată dispărea, să se ascundă şi-n gaură de şarpe.

— Un apartament în Kensigton! continuă Tess. Nu e fantastic? O să pot să-l aranjez cum vreau. Nici nu-ţi închipui cât mă bucur!

Deborah nu îndrăznea să-l privească, dar apropierea lui o făcea să tremure.

— Jake e nemaipomenit! spuse Tess, în al nouălea cer.

— Mă tem că nu toată lumea e de părerea ta! remarcă acesta fixând-o pe Deborah ironic.

— Nu… Nu înţeleg, se bâlbâi fata.

— Atunci, dansează cu mine.

Nemaiştiind ce să facă, Deborah se lăsă în voia lui. Mâinile puternice ale bărbatului o înlănţuiră şi atingerea lor pe spatele gol o făcea să tremure. îi puse o mână pe umăr şi fu surprinsă să constate că şi muşchii lui erau încordaţi. Privirile li se întâlniră. A lui era impenetrabilă:

— Dansezi foarte bine, îi spuse pentru a rupe tăcerea.

— Şi tu la fel.

Ceva din vocea lui atingea o coardă sensibilă din inima lui Deborah. Mişcările li se armonizau firesc. Încă mai erau atraşi irezistibil unul de celălalt. El o ţinea de talie, posesiv. Pentru prima oară în ultimii trei ani, ea resimţea pericolul de a fi iar victima farmecului lui. Dar în ciuda acestui fapt, sufletul ei însetat răspundea magnetismului irezistibil al bărbatului.

— Relaxează-te, îi murmură el.

— Lasă-mă, Jake… îl rugă ea.

El o strânse şi mai tare şi o privi cu intensitate. Ea tremura şi tulburarea ce o cuprinsese pe el părea că-l amuză. Ochii o trădau şi de aceea vru să se desprindă.

— N-am să te las să pleci, îi spuse el pe un ton tulburător.

— Cred că ar trebui măcar să ne prefacem că ne înţelegem. De dragul lui Tess, îi aminti ea.

Dorinţa ce o cuprinsese creştea imperios. Ar fi dorit ca el s-o sărute, s-o ia în braţe. Simţea nevoia să i se abandoneze.

— N-am uitat de ea, răspunse el calm.

Tânăra fată îşi plecă ochii, învinsă. Jake o ţinea strâns, nelăsând-o să se îndepărteze de el.

„Încă îl mai iubesc, se gândi ea. În ciuda trădării lui…” Şi, într-o străfulgerare, înţelese că în aceşti ani fugise de teama propriilor sale reacţii în faţa lui. Pentru că era incapabilă să-i reziste multă vreme. Şi totuşi, îl va urî toată viaţa pentru că a trădat-o. Suspină. Totul era atât de complicat.

— De ce mi-ai trimis flori? îl întrebă ea.

— Nu ţi-au plăcut?

Tonul lui batjocoritor o răni.

— Au fost foarte frumoase, îi răspunse ea simplu.

— Ca şi tine. Eşti minunată în seara asta.

Avea vocea gravă, puţin răguşită.

— Am jurat că n-am să te mai văd niciodată, mărturisi el brusc.

— Atunci lasă-mă să plec, îi răspunse ea încercând să scape.

Acum ea era cea furioasă. Ceea ce-i spusese o enervase prea tare.

— Deborah…

O ţinea strâns, privind-o cu pasiune.

— Lasă-mă! îi repetă ea cu dinţii strânşi.

Se desprinse şi ieşi grăbită din salon.

Fără să se gândească, se refugie în grădina din spatele casei. Aceasta nu era luminată şi acest lucru îi produse lui Deborah un fel de uşurare. În această penumbră îşi recăpătă cumpătul.

Dar tocmai atunci simţi că cineva o apucă de mână şi o forţează să se întoarcă.

— N-ai să mai scapi încă o dată, îi spuse Jake cu hotărâre.

Îl fulgeră cu privirea.

— Vreau să plec acasă. M-am săturat de toată mascarada asta.

— Adevărat?

Tonul era ironic, ameninţător. Îi încătuşase cu degetele încheietura mâinii.

— Mă doare, scânci ea.

— Păreai nevinovată şi atât de blândă… Nu mi-am dat seama ce fel de femeie eşti.

Răutatea aceasta o lovi drept în inimă.

— Nu mă cunoşti deloc. Şi dacă te încăpăţânezi să nu-mi dai drumul, am să strig!

Jake izbucni într-un râs batjocoritor.

— N-am să cedez acestui şantaj, îi replică el glacial. Îmi aparţii de la început şi vei fi întotdeauna a mea. N-are

rost să lupţi împotriva acestei realităţi.

Ea încercă să se elibereze. Jake o stăpânea însă cu uşurinţă şi fără a-şi desprinde privirea din ochii ei, îi sărută mâna. Deborah se cutremură la atingerea buzelor lui, simţind cum este cuprinsă de un torent de emoţii. Apropiindu-se uşor, o mângâie cu vârful degetelor pe gât.

— Mă insulţi, îi răspunse ea cu răceală. Şi te detest pentru asta.

Expresia lui Jake se înăspri.

— Negi adevărul, Deborah, declară el cu o voce albă. Văd ce simţi pentru mine. Ai simţit acelaşi lucru şi pentru Stevens? Erai la fel de tremurătoare şi în braţele lui?

Ea se întoarse, dar el o forţă să-l privească.

— Cum era la pat? Ştia să te satisfacă? Erai şi cu el la fel de sălbatică şi dezlănţuită cum ai fost cu mine?…

— N-ai dreptul să vorbeşti aşa! îi strigă ea. Cum îndrăzneşti?

— Vei fi surprinsă să afli de ce sunt în stare, o asigură el.

— Din partea ta nu mă mai poate mira nimic! Nu ai scrupule! Te detest!

— Dacă e adevărat, atunci relaţia dintre noi va fi şi mai excitantă.

O trase spre el. Corpurile li se atinseră şi în ciuda voinţei ei, Deborah simţi cum o cuprinde dorinţa. Încercă să-şi revină.

— Îţi place să-i răneşti pe ceilalţi, nu-i aşa?

Furia se aprinse în ochii lui Jake, care o strânse mai tare.

— Te sfătuiesc să nu mă provoci, îi răspunse el. Te previn că n-am să ezit să-ţi fac rău.

— Da, ştiu, îi scăpă ei, tremurând.

— Aş vrea să ştiu ce te-a învăţat Stevens, îi declară el cu glas îngheţat şi privind-o în ochi. Aştept momentul ăsta de multă vreme.

— Lasă-mă, îl rugă ea.

— Oh, nu!

Se aplecă spre ea şi o sărută cu un fel de furie.

Deborah încercă să lupte, dar era neputincioasă împotriva forţei şi voinţei lui. Şi în mod ciudat, nici foarte hotărâtă să-i reziste. Un sentiment prea mult timp reprimat o cuprindea, şi se strânse lângă el, slabă şi ascultătoare.

Atunci, Jake deveni mai blând. Sărutul îi deveni tandru, acaparator, minunat. Cu un suspin, Deborah îi înlănţui gâtul cu braţele, iar el începu să-i mângâie şoldurile, pulpele rotunde.

— Dragostea mea, murmură el.

Buzele li se întâlniră din nou. Uitară unde se aflau. Cineva se apropie neauzit.

— Jake, dragule, eşti aici? o auziră deodată pe Leila întrebând. Te caut de ore întregi.

Se desprinseră brusc şi privirile li se întâlniră. A lui Jake exprima o imensă dorinţă. Deborah se întrebă cum de ajunsese să-i permită s-o sărute. Îşi pierduse oare minţile?

Se întoarse spre Leila, care nu prea departe de ei, încerca să scruteze întunericul. Femeia asta răpitoare în rochie roşie, cu buclele-i negre revărsate pe umerii goi, era încă amanta lui Jake…

Deborah ieşi fugind din grădină, fără să-l privească pe Jake.

În salon îl căută pe Olivier în mulţimea de invitaţi. De cum îl văzu se îndreptă spre el.

— Plecăm, Olivier, îi spuse ea.

— Imediat? făcu el stupefiat.

— Da, imediat.

Capitolul 6

Prea agitată ca să doarmă, cu sufletul frământat, Deborah petrecu o noapte albă. De ce dracu’ a trebuit să se ducă la petrecere în loc să rămână în Corfu, şi să se întâlnească mai târziu cu Tess? De ce n-a continuat să-l evite pe Jake Logan, cum ar fi fost mai înţelept?

Sângele i se urca în obraji la amintirea sărutărilor tulburătoare pe care şi le dăduseră unul altuia. Îl părăsise de atât de mult timp încât uitase cât poate să-l dorească… Şi cât îl iubise… Cum de putea să fie atât de îndrăgostită de un bărbat care o înşelase atât de îngrozitor? Era un

mister.

Întrebări fără răspuns, care o zăpăceau. Leila îi mai era oare amantă? Cine era femeia tânără şi frumoasă căreia el îi zâmbise în salon?

Din cele discutate cu Tess era evident că Jake îşi imaginase că ea l-a înşelat cu Robert. Iar căsătoria cu acesta n-a făcut decât să-i confirme bănuielile.

Cu atât mai bine! Până la urmă, îi răspunsese cu aceeaşi monedă. În orice caz, greşise când se dusese la aniversarea lui Tess. Era hotărâtă să nu-l mai revadă vreodată.

Sfârşi prin a adormi pe canapeaua din salon. După două ore se trezi. Afară se făcuse ziuă.

Ideea de a conduce până la Kendal în mod sigur n-o încânta, dar nu avea de ales. Cole îi aranjase o întrevedere şi trebuia să se ducă.

Se ridică cu greu, cu încheieturile amorţite. Făcu un duş, îşi puse o rochie de caşmir şi nişte cizme din piele de căprioară. Apoi îşi strânse părul în coc şi se machie uşor, având grijă să-şi ascundă cearcănele de sub ochi. Când fu gata, îşi îmbrăcă mantoul, luă mapa şi poşeta şi ieşi.

În hol îl găsi pe Olivier, care căuta sticlele de lapte lăsate pe pragul intrării de la parter.

— Unde te duci la ora asta? o întrebă el surâzând.

— La Kendal. Ţi-am spus ieri seară.

— Adevărat. Cred că eram mai preocupat de ceea ce încercai să-mi ascunzi…

— Ce vrei să spui?

— Mă refeream la Jake Logan, preciză el. Este prea devreme să jucăm teatru, surioară.

— O să vorbim mai târziu, îi răspunse ea grăbită. Acum n-am timp.

— Datorită ţie, am părăsit o petrecere grozavă tocmai în momentul când începea să se încingă. Nu crezi că merit o explicaţie?

O mângâie uşor pe obraz.

— Am să-ţi povestesc mai târziu ce s-a întâmplat, îi promise ea. Acum trebuie să plec. Nu-mi pot permite să

întârzii.

— Buletinul meteo prevede ninsoare, o anunţă Olivier.

— Dacă o să fiu nevoită, o să dorm la hotel peste noapte.

Când ajunse în maşină, deschise radioul, dar flecăreala crainicilor o călca pe nervi, aşa că-l stinse curând.

Plafonul cu nori cenuşii era coborât, dar şoseaua spre Midlands era relativ curăţită. Aşa că Deborah avu timp să bea o ceaşcă de ceai într-o cafenea, înainte de a ajunge la întâlnire.

Clientul potenţial al lui Cole, domnul Ainley, locuia într-o clădire mare, luxoasă. Întâlnirea decurse satisfăcător. Prins cu altele, Cole o trimitea adesea pe Deborah la negocieri în locul său. Găsea că este deosebit de convingătoare, prin frumuseţe, farmec şi inteligenţă. Dar totodată şi prin competenţă. Stilistă de profesie, ea cunoştea perfect activităţile societăţii în care lucra. Cole se pregătea să intre pe piaţa engleză. Având sediul la Los Angeles, cucerise deja Londra şi spera să-şi extindă zona de influenţă.

Domnul Ainley avea mai multe buticuri de lux în nordul Angliei şi căuta produse de o calitate deosebită. îi explică îndelung lui Deborah ce doreşte şi după ce obţinu toate informaţiile pe care le dorea, îl părăsi cam pe la sfârşitul după-amiezii.

Ningea cu fulgi mari pe câmp. Dacă voia să se întoarcă în aceeaşi seară, trebuia să se grăbească să intre pe autostradă.

O cuprinse un sentiment de singurătate. Chipul lui Jake o urmărea în gând şi simţi o nevoie imperioasă să izbucnească în plâns. Era obosită de atâta împotrivire. Dorea doar să fie iubită. Avea nevoie de sprijinul unui umăr de bărbat, de protecţia acestuia.

Care bărbat? Jake Logan, desigur. Nicidecum altul.

Îşi reproşă imediat prostia. De ce tocmai Jake Logan, care îşi bătea joc de ea? Pentru el n-ar fi fost decât o

cucerire în plus. De ce să se încăpăţâneze să se gândească numai la el şi să-şi amărască viaţa? Trebuia neapărat să-l uite.

Imediat ce intră pe autostradă, trase pe dreapta, nehotărâtă. Cerul era plumburiu şi ningea atât de tare încât nu se mai vedea nici la trei metri. Poate ar fi fost mai bine să se întoarcă la Kendal şi să doarmă la hotel.

Deborah îşi aprinse o ţigară şi-şi şterse lacrimile. Dintr-odată, ascultând de un impuls interior, porni motorul şi coti în direcţia lacurilor.

Până să ajungă la Windermere se formară troiene şi drumul deveni dificil. A trebuit să facă ultimii kilometri la pas.

Voia să revadă cabana unde petrecuse cu Jake cele mai minunate zile din viaţa ei. De ce tocmai acum? N-ar fi putut să spună. Nu putea face altfel, atâta tot.

Drumul devenise atât de dificil încât a trebuit să coboare din maşină şi să ajungă la cabană pe jos.

Un vânt îngheţat îi şfichiuia obrajii în drumul prin zăpadă. Când în sfârşit ajunse pe terasa cabanei, era udă leoarcă. Găsi cheia în locul unde Charlotte avea obiceiul s-o pună: sub un ghiveci de flori.

Deschise uşa şi intră.

Casa era cufundată în întuneric. Căută comutatorul şi-l răsuci. Niciun fel de lumină. Scoţând o brichetă din buzunar, încercă şi alte comutatoare. În zadar. Siguranţele erau sărite.

Ce idee să vină aici pe o asemenea vreme! Nu putea să petreacă noaptea în casa rece şi întunecată. Ieşi pe terasă şi văzu că zăpada îi acoperise urmele. Era din ce în ce mai sinistru. Imposibil să mai plece în asemenea condiţii…

Reuşi să facă focul cu lemnele rămase lângă cămin. Apoi găsi nişte lumânări într-un sertar, şi o sticlă de whisky. Alcoolul o mai întări. Dar simţind dintr-odată oboseala drumului, se întinse pe canapea, fără să mai aprindă lumânări, privind visătoare umbrele flăcărilor ce luminau încăperea.

Puţin mai târziu, ar fi trebuit să pună lemne pe foc…

După două ore, frigul o trezi pe Deborah. Frigul şi zgomotul deopotrivă. Ciuli urechile şi auzi zgomotul unor paşi înăbuşiţi de zăpadă. Era cineva pe afară… Înspăimântată, simţi că i se taie respiraţia. Când auzi bătăi în uşă, începu să tremure ca o frunză.

— Cine-i acolo? bâigui ea fără a îndrăzni să facă o mişcare.

— Jake! Deschide…

Uşurată, alergă să deschidă. Jake stătea în prag, părând şi mai înalt în întuneric. Ciudat, dar fata nu fu surprinsă să-l vadă acolo. Ca şi cum l-ar fi aşteptat. Trecu pe lângă ea şi intră. Era ud pe păr şi acoperit de zăpadă. Deborah închise uşa şi se întoarse spre el.

— M-ai speriat.

— De ce dracu’ stai pe întuneric? o întrebă el pe un ton agresiv.

— Nu e curent, îi explică ea intimidată. Dar am găsit nişte lumânări.

Se apropie de masă şi o aprinse pe cea pe care o pusese în sfeşnic cu două ore mai devreme. Apoi îl luă de pe masă şi, fiindcă tremura, ceara fierbinte îi picură pe degete. Scoase un ţipăt de durere. Imediat, Jake fu lângă ea. Luă sfeşnicul, îl puse pe masă şi-i examină mâna.

— N-am nimic, zise Deborah tulburată.

— Ce cauţi aici? o interogă el sever, lăsându-i mâna.

— Habar n-am, îi răspunse ea cu un aer sfidător. Dar tu?

— Am venit după tine.

— Cum? Dar de unde ai ştiut…

— Am telefonat la birou. M-a ajutat foarte mult secretara. Spusese toate astea cu un zâmbet suav şi Deborah simţi cum începe să se-nfurie. Şi-l şi imagina cum fermecând-o pe Alison îi smulsese toate informaţiile de care avea nevoie.

— Dar ea n-avea de unde să ştie că sunt aici, îi spuse ea rece. Şi oricum, asta nu explică de ce ai venit la cabană.

— Eram sigur că am să te găsesc aici.

Deborah îi evită privirea, cu ochii plini de lacrimi şi inima bătând puternic.

— N-am de gând să petrec noaptea aici, îl asigură ea după un moment de tăcere. Am să mă întorc la Kendal.

— Nu cred că e posibil, cu vremea de afară.

— N-ai să mă poţi împiedica, îi replică ea cu vehemenţă.

Fără a fi impresionat, Jake îşi aprinse o ţigară şi încăperea se umplu de mirosul de tutun blond.

— Maşina ta e complet acoperită de zăpadă, îi comunică el liniştit. Ţi-ar trebui ore întregi s-o scoţi de acolo. În plus, drumurile sunt impracticabile.

— Dar nu este loc pentru amândoi în cabana asta!

Ideea de a petrece noaptea cu el o înspăimânta.

— Ai putea să te duci la tine, reluă ea. Casa ta e aici, aproape.

— Îţi repet că nu se poate circula pe o vreme ca asta. Maşina mea e într-un şanţ, la doi kilometri de aici. Dacă nu crezi, poţi să mergi să verifici. Hai, încetează să te comporţi ca un copil. Trebuie să mă suporţi, n-ai de ales. Şi nu-ţi fie frică, n-am să te mănânc!

Îşi scoase pardesiul în timp ce Deborah, foarte palidă, îl observa în tăcere.

— Stai jos, îi spuse el poruncitor. Ai o înfăţişare jalnică.

Ascultătoare, se instală pe canapea.

— Cum este patul de sus, de la etaj? întrebă el.

— Umed, îi răspunse ea. Trebuie aerisit.

Jake zâmbi, deschise dulapul şi, scoţând nişte pături, i le întinse lui Deborah. Apoi aprinse focul. În sfârşit, căută prin bufet unde găsi câteva conserve.

Surprinsă, Deborah constată că îi e foame. Un moment mai târziu se apucă să mănânce cu poftă. Se simţea bine în camera luminată de lumânare şi încălzită de focul din cămin.

Îl examină pe furiş pe Jake, fascinată de puterea pe care o degaja. Ca întotdeauna, se simţea subjugată.

Deodată, acesta se întoarse spre ea şi privirile li se

întâlnire.

— De ce ai venit aici? întrebă el din nou.

— Ţi-am mai spus, habar n-am, îi răspunse ea.

Şi nu minţea. Un impuls o împinsese să se refugieze în cabana plină de amintiri.

— De ce mă tot întrebi? se nelinişti ea plecând de la masă şi aşezându-se pe canapea.

El se înfipse în faţa ei cu un fel de ură. Speriată, Deborah încremeni.

— Jake… îl imploră ea în cele din urmă.

— Vorbeşte-mi despre Robert Stevens.

— Nu.

Sări în picioare, clătinându-se de tulburare. Jake o prinse de umeri şi-şi înfipse privirea în ochii ei.

— Vreau să ştiu, insistă el.

— Nu te priveşte!

— Te întâlneai cu el pe ascuns, îi spuse el cu furie. Am dreptul să vreau să înţeleg.

— Toate astea s-au petrecut acum trei ani, suspină ea fără vlagă.

— Te-ai căsătorit cu el, spuse el strângând din dinţi. Ai fost soţia lui!

— Nu credeam că asta a însemnat prea mult pentru tine! Am citit ziarele, Jake. Ştiu ce fel de om eşti.

El o trase brusc spre sine şi-i strivi buzele într-un sărut răzbunător.

Deborah nu mai rezistă. Dorea din ajun ca el s-o atingă, de când se despărţiseră. Jake o săruta din ce în ce mai profund şi ea simţea cum furia i se transformă în dorinţă. Simţea cum el are nevoie disperată de ea.

Scoase un geamăt şi el se înflăcără şi mai tare. O învăţase ce este dragostea, cu începuturile şi răvăşirile ei. Cu el cunoscuse prima plăcere. Acum tâjnjea s-o posede din nou, să se simtă vibrând alături de el.

— Oh! Deborah, murmură el, mă înnebuneşti!

Îi prinse mâinile respirând sacadat şi privind-o în ochi.

— De câte ori ai fugit din braţele mele la el? o întrebă

el. Răspunde, Deborah!

Ea se încorda, revenindu-şi brusc. Într-un moment de abandon, îl lăsase să-i cunoască adevăratele sentimente şi acum regreta.

— De ce? o întrebă el cu amărăciune.

— Nu vreau să vorbesc despre Robert, îi răspunse ea plecându-şi ochii. Şi nici tu nu eşti perfect, Jake.

— Ce vrei să spui?

— Sunt prea obosită ca să mă lupt, murmură ea.

Nu putea să-i spună de Leila. O cuprinse o durere în piept, gândindu-se la asta, şi ochii i se umplură de lacrimi. Jake observă cât de palidă era.

— Trebuie să dormi, îi spuse el cu un calm neaşteptat. Stai pe canapea. Eu am să dorm într-un fotoliu. Vom discuta mâine.

— Mulţumesc.

Se duse la bucătărie şi-şi dădu cu puţină apă rece pe faţă. Afară, cerul se înseninase. Nu mai ningea, şi o mantie de zăpadă albă acoperea câmpul. Spectacolul era de basm.

Se întoarse tremurând, lângă foc, îşi scoase cizmele şi, uşor încurcată, se lungi pe canapea.

Tresări când Jake se apropie de ea.

— Linişteşte-te, îi spuse el zeflemitor. Eşti în deplină siguranţă. Nu-ţi supraestima puterea de seducţie.

— Poate că eşti prea sensibil, era vorba doar de…

— De o invitaţie?

— Du-te naibii! exclamă ea şi-şi ascunse faţa în palme. Jake izbucni în râs. Cum de era atât de sigur de el? Nu reuşise niciodată să câştige în faţa lui. Şi nici nu va reuşi.

Jake o acoperi cu pătura fără ca ea să mai facă vreo mişcare. Închise ochii. Curând, o cuprinse un somn agitat, plin de coşmaruri. Se trezi brusc, strigându-l pe Jake. Într-o fracţiune de secundă acesta fu lângă ea şi o prinse de mâna întinsă.

— Ai visat, murmură el.

Îi mângâie cu tandreţe încheietura mâinii.

— Semeni cu o fetiţă atunci când dormi, îi spuse el pe

neaşteptate.

Ea tresări. Prin urmare el o urmărise în somn. Se simţi neajutorată, la discreţia lui.

— Cine era femeia de la petrecere? îl întrebă ea fără să vrea.

— De cine vorbeşti?

— De cea care purta o rochie galben-aprins.

Cu ce drept îi pusese întrebarea asta? Viaţa particulară a lui Jake n-o mai interesa. În plus, o să primească şi un răspuns usturător.

— Ah! Caroline… Era Caroline Winters.

Actriţa care se afla în maşina lui Jake în momentul accidentului…

— Îţi este amantă?

Uimită de curajul său neaşteptat, Deborah se întoarse spre el. O privea cu un aer glacial.

— Nu-i judeca pe ceilalţi după criteriile tale, i-o întoarse el tăios.

Fusese ca o lovitură de bici.

— Poftim? abia putu să-i răspundă.

O cuprinse o furie devastatoare.

— Du-te dracului, Jake Logan! îi strigă ea.

El întinse mâna şi-i prinse între degete o şuviţă de păr.

— Mă duc, dacă vii şi tu cu mine!

— Nu mă atinge! Niciodată! Te urăsc!

El îi mângâia încet pieptul şi-i pândea reacţiile.

— De ce m-ai urmat? îl întrebă ea cu o voce schimbată.

— Ştii foarte bine de ce.

Deborah îşi întoarse capul şi suspină.

— Nu ştiu.

El îi cuprinse obrajii în palme.

— Nu mai ascunde adevărul, Deborah. Ai venit aici din acelaşi motiv ca şi mine. Nimic nu este sfârşit între noi. Te doresc cu o violenţă imposibil de stăpânit.

Nimeni n-a putut suplini imensa mea nevoie de tine. Povestea noastră n-o să se sfârşească niciodată. Ştii şi tu

asta, nu-i aşa?

— Nu asta vreau, spuse ea înspăimântată.

El vorbea de atracţia sexuală, nu de dragoste.

— Şi crezi că îmi place să aud asta?

— Dar Leila?

— Poftim?

— Îi eşti… amant?

— Bineînţeles că nu! Crezi că mă culc cu toate femeile pe care le întâlnesc?

— Nu m-ar surprinde prea tare, îi mărturisi ea.

Jake avu un moment de surpriză şi rămase tăcut.

Apoi îşi strecură mâna sub rochia ei şi-i mângâie sânii.

— Nu, Jake… nu… îl imploră ea.

— E ca şi când nu ne-am fi despărţit niciodată, murmură el.

O trase brusc spre el. Învinsă, Deborah i se abandonă în braţe.

— E atât de multă vreme de când aştept clipa asta, reluă el. Trei ani, Deborah…

Încet, îi desfăcu nasturii rochiei de caşmir şi apoi i-o trase de pe umeri dezgolindu-i pieptul.

— Jake…

El punea deja stăpânire pe buzele ei, într-un sărut fierbinte. O slăbiciune ciudată o cuprinse pe Deborah. Nu-şi mai controla reacţiile. Simţurile îi strigau după fericirea pe care n-o cunoscuse decât alături de el.

Totuşi, dacă îi va ceda, o să regrete, o să-şi facă sânge rău… însă gura lui Jake îi dădea senzaţii prea ameţitoare pentru a se gândi prea mult la asta. O săruta pe gât, coborând apoi până la sâni.

Deborah gemu şi ultimele ei inhibiţii dispăreau. Îşi întinse mâinile spre el, îi atinse pielea şi o simţi fremătătoare sub palmele ei.

Jake o ridică brusc şi o duse pe covorul din faţa căminului, îngenunchind lângă ea. Acolo îi acoperi trupul cu mângâieri înflăcărate.

Deborah îi desfăcu nasturii cămăşii şi el continuă să

se dezbrace febril. Erau complet dezbrăcaţi, foarte aproape unul de celălalt. El o atrase spre sine şi-i acoperi din nou gura cu un sărut, iar ea se cuibări lângă el, în pragul extazului.

Nu mai conta nimic decât Jake, atât de puternic şi de viril. El avea acum ceea ce nu încetase să-i aparţină.

Deborah i se dărui întreagă, oferindu-i totul, corpul său, inima şi sufletul. Fără să se mai gândească la regretele ce o vor cuprinde, poate, mai târziu.

Capitolul *1*

Cinci săptămâni mai târziu, într-o dimineaţă, Deborah se trezi cuprinsă de greaţă. Se repezi la baie şi vomă, scuturată de spasme violente. O dată liniştită, îşi dădu cu apă rece pe faţă şi rămase mult timp nemişcată în faţa oglinzii. De unde i se trăgeau toate astea?…

În ajun, Cole o invitase la restaurant, dar nu putuse să se atingă de nimic…

Deodată, îşi dădu seama că este însărcinată.

Izbucni în plâns şi nu-l auzi pe Olivier care intrase în apartament.

— Am bătut la uşă, începu el, dar…

Tăcu atunci când îi văzu lacrimile şi se apropie s-o îmbrăţişeze.

— Deborah! Ce se întâmplă cu tine?

— Aştept un copil…

Rosti cu greu cuvintele şi-i păru rău că le spusese.

— Eşti sigură? se nelinişti el, fără să pară totuşi surprins. Ai fost la doctor?

— Nu…

Nici măcar nu se gândise. La urma urmei, poate că se înşela. De câtăva vreme se simţea obosită, deprimată şi dormea prost. Putea fi vorba şi de o slăbiciune trecătoare.

— Mi-e atât de teamă, mărturisi ea cu voce slabă.

Fratele ei îi zâmbi şi o sărută afectuos pe frunte.

— Spală-te pe faţă, mă duc să-ţi fac un ceai.

Deborah îl ascultă şi apoi îşi privi în oglindă ochii înroşiţi. Dacă era însărcinată, nu putea fi decât cu Jake… De la noaptea petrecută la cabană, nu-l mai revăzuse.

El încă mai dormea când ea plecase, în zori. S-a desprins uşor din îmbrăţişarea lui şi l-a privit îndelung, cu inima sfărâmată… îl iubea atât de mult… Dar nu avea curajul să se confrunte cu o altă decepţie. Era evident că el avea pentru ea doar o atracţie carnală, nimic altceva. Nu era pentru el decât o amantă, între atâtea altele.

Ieşi în troienele care acopereau câmpurile. Un fermier care trecea cu tractorul o ajută să ajungă la autostradă. Ajunsă la Londra, rugă o prietenă s-o găzduiască.

Jake încercase insistent s-o revadă, telefonând de mai multe ori şi căutând-o acasă. Foarte furios, după spusele lui Olivier.

După două săptămâni, el îşi încetase căutările, Deborah aflând de la Tess că el a plecat în Franţa. Ea se întorsese acasă. Se simţea mizerabil şi-şi reproşa că a fost laşă. Jake ştia acum cât este de îndrăgostită de el, căci i-o dovedise. Şi avea dreptate: atâta timp cât va trăi, îi va aparţine, trup şi suflet.

Îşi pieptăna părul şi plânsul o cuprinse din nou. Câtă nevoie avea de el… Se purtase atât de tandru după acele clipe de extaz. Ar fi vrut din tot sufletul să i se abandoneze cu totul. Dar cât timp ar fi putut să dureze relaţia lor? Şase luni? Un an? Nişte estimări probabil prea optimiste. Suferinţa încă nu-i trecuse. Iar acum era silită să se trădeze a doua oară.

Căci nu era capabilă să-i reziste. Nu-i rămânea decât o soluţie: să-l evite cu orice preţ.

Dar dacă era însărcinată, totul devenea extrem de complicat. Trebuia să-şi facă testele de sarcină cât mai repede.

Îl regăsi pe Olivier în bucătărie, unde acesta pregătise ceaiul şi pâinea prăjită. Se aşeză în faţa lui la masă, dar nu putu să înghită mai nimic.

— Trebuie să mergem imediat să te consulte Ralf, îi spuse el cu blândeţe. Aşa vom şti ce ţi se întâmplă.

Ralf Taylor era unul dintre prietenii lor buni. Avea cabinetul nu prea departe de casa lor. Deborah încuviinţă,

recunoscătoare că fratele ei nu-i pusese nicio întrebare.

*

* * *

Puţin mai târziu, Ralf Taylor o anunţă că aşteaptă un bebeluş.

Olivier o duse acasă. Era înspăimântată de viitorul care i se părea încărcat de ameninţări. De asemenea, i se părea că Olivier era furios şi asta o neliniştea.

Când ajunseră în salon, se duse la fereastră privind în gol şi tremurând toată, incapabilă să mai scoată o vorbă.

Imediat simţi cum mâna lui Olivier îi atinge umărul.

— Logan este tatăl, nu-i aşa? Am crezut că totul s-a terminat între voi… îi spuse el. În sfârşit, nu eşti obligată să păstrezi un copil pe care nu-l doreşti.

— Dar îl doresc!

— În cazul ăsta, ar trebui să-i spui şi lui Logan.

— De ce?

— Te-ai gândit ce înseamnă să creşti un copil? Ce vei face fără sprijin financiar?

— N-am de gând să-i cer niciun ban! O să mă descurc.

— La urma urmei, are totuşi dreptul să ştie. E vorba de copilul lui.

Copleşită, Deborah se trânti într-un fotoliu.

— Cum ai reacţiona dacă ai afla că Beatrice este însărcinată? îl întrebă ea brusc.

— Ei bine… Ca să fiu sincer, cred că aş fi în al nouălea cer.

— Jake însă nu e ca tine. Sunt convinsă că n-ar dori să se pricopsească acum cu un copil.

— De ce eşti atât de categorică? În fond, nu ştii nimic despre asta. Şi pe deasupra, eşti încă îndrăgostită de el.

Olivier avea dreptate. O cunoştea prea bine ca să-i poată ascunde ceva din ce simţea. Un moment mai târziu o lăsă singură şi ea încercă să-şi pună ordine în gânduri. Descoperi că în ciuda neliniştii, era bucuroasă că aştepta un copil de la Jake.

Îşi petrecu ziua curăţind şi făcând ordine în

apartament. Pe la ora şapte nu mai era niciun fir de praf pe nicăieri, mobilele străluceau şi totul era aranjat. Se pregătea să facă o baie înainte de masa de seară, când auzi soneria de la intrare. Se grăbi să deschidă închipuindu-şi că este Olivier, căruia i se întâmpla adesea să uite cheile.

În prag se trezi cu Jake Logan. îi stătu inima în loc gândindu-se cum arată. Nemachiată, cu părul strâns la spate de o panglică, în blugi şi cu un tricou vechi, se simţea îngrozitoare.

— Ce doreşti? îl întrebă ea în defensivă.

— Lasă-mă să intru şi o să afli, îi răspunse el zeflemitor.

— Nu mai avem nimic să ne spunem.

— Eşti sigură?

Şi înainte ca ea să poată închide, pătrunse în hol. O urmă în salon unde începu s-o măsoare de sus până jos.

— Acum spune-mi, ce vrei? îi ceru ea cu voce nesigură.

— Aş vrea să ştiu de ce ai plecat de la cabană ca o hoaţă.

— N-am găsit un mijloc mai bun să te părăsesc, având în vedere... împrejurările, îi răspunse ea înroşindu-se.

— Nu-mi oferi ceva de băut?

— Aş putea să fac o cafea...

— Ar fi perfect.

În bucătărie, puse cafetiera în funcţiune şi se privi în mica oglindă de lângă uşă. Arăta ca naiba... Îşi desfăcu panglica ce-i strângea părul şi-l aranjă, atât cât se putea, cu degetele.

Când reveni în salon cu ceştile pe tavă, îl găsi pe Jake stând lângă fereastră. Silueta lui impresionantă o tulbura întotdeauna. Îl iubea atât de mult! Totul ar fi fost aşa de simplu dacă el ar fi iubit-o la fel... Dar Jake Logan era un dur, lipsit de sentimente. Olivier îi spusese că trebuie să-i mărturisească faptul că aşteaptă un copil de la el. Totuşi, se decise să nu vorbească despre asta. N-avea nevoie de

mila lui.

Jake se aşează pe canapea şi băură cafeaua în linişte. Când Deborah îndrăzni să-l privească, descoperi că era furios.

— De ce mă eviţi? o chestionă el brusc.

— Ascultă, Jake, noi nu mai avem nimic să ne spunem. Între noi totul s-a sfârşit.

— Îmi porţi copilul şi pretinzi că nu mai este nimic între noi? Dă-mi voie să nu cred.

— De unde ai aflat?

Deborah se ridică brusc şi trecu în spatele unui fotoliu, ca şi cum spătarul acestuia ar fi putut s-o apere de bărbatul care o chinuia. Degetele i se crispară pe ţesătura tapiţeriei.

— Olivier a venit la mine în după-amiaza asta. A considerat că am dreptul să ştiu un lucru ce mă priveşte direct. Şi a avut dreptate. Ar fi trebuit să aştept o eternitate, ca să-l aflu de la tine!

— Olivier a trecut pe la tine? De ce a făcut asta? murmură ea.

Nu înţelegea cum singurul om în care avea deplină încredere putuse să facă aşa ceva. Mai ales că Olivier nu-l prea simpatiza pe Jake.

— La început, am crezut că inventează, reluă Jake. Pentru că ştiam că nu mă place prea mult.

— Presupun că dorinţa de a mă proteja l-a făcut să treacă peste ostilitatea faţă de tine, îi explică ea cu o voce tremurătoare.

— Totuşi, am impresia că eşti perfect capabilă să te descurci singură. Făţărnicia ta este uluitoare, Deborah. Pentru o vreme, ai reuşit să mă păcăleşti chiar şi pe mine.

Ea păli la auzul insultei.

— Nu eşti decât un bădăran! îi aruncă ea furioasă.

Cum îndrăznea s-o acuze, de vreme ce… într-un timp, întreţinea o legătură cu Leila?

— N-am nevoie de ajutorul tău, afirmă ea cu tărie.

Jake se ridică şi se apropie de ea.

— E vorba de copilul meu, Deborah.

— Şi ce propui? Să scap de el?

O apucă de braţ cu violenţă.

— Mă crezi cu adevărat capabil să gândesc aşa ceva? îi răspunse cu voce surdă.

— Îmi imaginez că ai mai trecut prin astfel de situaţii, i-o întoarse ea, cu amărăciune.

Jake îi dădu drumul, cu chipul redevenit impasibil.

— Poţi alege între două soluţii, o anunţă el. Fie îmi dai copilul, imediat după naştere, fie te căsătoreşti imediat cu mine.

Cuvintele astea avură pentru Deborah efectul unei bombe, izbucni într-un râs nervos, fără a se gândi că ar putea să-l jignească pe Jake.

— N-ai nicio obligaţie să te căsătoreşti cu mine, îi spuse ea când se opri din râs. Şi, de altfel, nici eu nu doresc asta.

— Te sfătuiesc să te gândeşti bine înainte de a-mi refuza oferta, sugeră el pe un ton îngheţat.

— De ce?

— Pentru că îmi doresc copilul.

Hotărârea lui o înspăimântă pe Deborah. Ştia că Jake era capabil de orice pentru a obţine ceea ce voia.

O clipă, se fâstâci.

— De ce te porţi aşa? o întrebă el. Vrei să mă faci să sufăr?

Deborah făcu ochii mari, surprinsă.

— Doar nu vrei să spui că ţii la mine?

— Şi dacă ar fi aşa? murmură el.

— Jake, noi am comis o greşeală. N-am nevoie de tine. Pot să cresc copilul şi singură. Olivier n-ar fi trebuit să-ţi spună nimic.

— Copilul meu nu va fi un bastard aşa cum am fost eu, i-o tăie el scurt. Uiţi că am trecut prin aşa ceva.

Într-adevăr, Deborah nu se gândise la asta. îl privi gânditoare. Avusese mult de suferit fiindcă nu avusese tată.

— N-ai niciun mijloc să mă constrângi să mă supun dorinţelor tale, remarcă ea.

— Sunt gata să te acţionez în justiţie, dacă va fi nevoie.

— Nu vei avea nicio şansă să câştigi! exclamă ea iritată de duritatea răspunsului.

— Eşti absolut sigură? Vremurile s-au schimbat, Deborah. De altfel, nu cred că ţi-ar conveni un anume gen de publicitate, inevitabilă în astfel de situaţii, pe care, prin poziţia mea, aş putea s-o determin. Cole Sullivan n-o să fie prea încântat şi va trebui să munceşti pentru a creşte copilul cum trebuie.

— Mă şantajezi?

El se juca deliberat cu sentimentele ei. În acest moment, îl ura. În plus el avea suficienţi bani pentru a angaja cei mai buni avocaţi. Cum ar fi putut să se apere de un om atât de puternic?

— Da, într-adevăr, îi replică el fără să se emoţioneze.

— Cum poţi să te porţi aşa cu mine? murmură ea, îngrozită de hotărârea lui.

— Îmi doresc copilul. Şi voi dărâma şi cerul şi pământul, ca să-l am.

Deborah nu putu să-şi reţină lacrimile prea mult timp. Se îndepărtă şi-şi ascunse faţa în palme.

— Nu-mi dai de ales, îi spuse ea între două hohote de plâns.

— Te căsătoreşti cu mine?

— De ce insişti? Ştii bine că n-ai nicio obligaţie să te însori cu mine.

El o fixă dispreţuitor.

— Numai copilul pe care-l porţi are importanţă în ochii mei. Pentru el, sunt în stare de orice.

Ea căuta un mijloc să-i scape dar nu găsea niciunul. îl iubea cu disperare, şi a se căsători cu el, când ştia că o detestă, i se părea insuportabil.

— Jake, ai milă.

Se clătină şi el ajunse lângă ea imediat.

— E-n regulă? o întrebă el cu o solicitudine neaşteptată.

— Da, minţi ea. Sunt doar obosită.

Se strânse la pieptul lui. Câtă nevoie avea de dragostea lui! El o prinse în braţe şi rămaseră aşa înlănţuiţi, fără să mai spună nimic.

— Ah! Deborah… îi spuse el trist. Nu se poate să-ţi cheltuieşti toată energia numai pentru a mă înfrunta.

— Ceri prea mult de la mine.

— Poate.

O lăsă, şi cu vârful degetelor îi şterse lacrimile ce-i umezeau obrajii.

— O să ne căsătorim săptămâna viitoare. De mâine o să mă ocup de formalităţi, îi mai spuse el.

Se îndreptă spre uşă.

— Ai grijă să te odihneşti, adăugă el zâmbind.

— Dacă mă voi căsători cu tine, va fi o căsătorie de formă.

— Copilul mă interesează, nu persoana ta

— Şi după ce se va naşte, am să divorţez!

— Cum doreşti!

— N-o să-mi schimb hotărârea! strigă ea. Dar el deja dispăruse.

*

* * *

— De ce i-ai spus lui Jake?

Deborah îl fixă pe Olivier cu un aer acuzator. De cum îl auzise că se întoarce, seara târziu, se repezise la el să-i ceară explicaţii.

— A venit să te vadă? se interesă el.

— Răspunde-mi la întrebare!

— Trebuia s-o facă cineva, Deborah.

— Cu ce drept ai făcut asta? izbucni ea.

— Îmi pare rău. Bănuiam că o să suferi, dar am socotit că este de datoria mea să te ajut, chiar şi împotriva dorinţei tale.

— N-am nevoie de Jake Logan. Mă pot descurca şi fără el.

— E copilul lui. Are dreptul să ştie. Şi n-aş vrea să-ţi faci singură rău. Eşti cu nervii la pământ. Nu-ţi dai seama?

Cuvintele lui pline de afecţiune o emoţionară pe

tânăra fată şi o calmară.

— Nu mai risc să-l văd, fără cineva alături, murmură ea luând ceaşca de cafea pe care i-o întindea.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

Olivier nu-şi ascundea curiozitatea. Timp de o secundă, Deborah fu tentată să-i destăinuiască şantajul lui Jake. Dar se răzgândi. Se temea că el n-ar fi putut face nimic s-o ajute.

— Mă mărit săptămâna viitoare, anunţă ea.

— Oh… E nemaipomenit!

— Crezi cu adevărat?

— Desigur!

— Dar tu nu-l simpatizai pe Jake.

— Azi mi s-a părut ceva mai simpatic. Şi să ştii că piesele lui sunt cu adevărat senzaţionale.

Deborah nu-şi credea urechilor. Olivier trecuse în tabăra adversă!

— De ce faci figura asta, Deborah? Doar nu eşti obligată să-i devii soţie? făcu el cu maliţiozitate.

— Nu! Adică, în fine, da… Şi apoi, nu, nu vreau să mă mărit cu el! ţipă ea, aprinsă la faţă.

— Şi de ce nu… din moment ce-l iubeşti?

Învinsă de logica impecabilă a întrebării, Deborah tăcu.

Capitolul 8

Ceremonia căsătoriei a fost extrem de simplă. Au asistat la ea doar martorii, Tess şi Olivier.

Tremurând de emoţie îl ascultă pe Jake pronunţând cuvintele jurământului, cu voce gravă. Când îi veni rândul, vorbi maşinal şi promise să-l iubească până la moarte. Apoi el îi puse pe deget verigheta din aur masiv.

Deborah era îmbrăcată cu o rochie de mătase crem, pe care Jake ţinuse neapărat să i-o ofere. Era creată de un mare stilist şi avea o croială perfectă. Liniile sale fluide urmăreau curbele armonioase ale corpului ei. Avea o broderie fină pe corsaj şi pe micul bolero care completa ansamblul.

Un colier greu, încrustat cu rubine, diamante şi

smaralde scânteia la gâtul proaspetei mirese. Era tot un cadou de la Jake. I-l dăduse mai de mult şi fiindcă la început îl refuzase, el insistase până a trebuit să accepte.

Se uită la el pe furiş, cu inima topită de dragoste. Era foarte atrăgător în costumul impecabil şi sobru, cu cămaşa imaculată şi părul negru intens, pieptănat pe şapte. Ca de obicei, părea calm, distant, impenetrabil.

Părăsiră primăria pentru a se duce acasă la Jake, unde organizaseră o petrecere. La ieşire, un stol de fotografi îi asaltă, cu ţăcănituri de aparate şi un noian de întrebări – unele atât de personale încât se simţiră ofensaţi. Jake o luă de mână pe Deborah şi cu pas hotărât o conduse prin mulţime, până la maşină.

— Mă întreb cine le-o fi spus! exclamă el demarând.

— În mod sigur, eu nu, îi răspunse ea.

Era încă şocată de atitudinea ziariştilor. Ca nişte vulturi înfometaţi se repeziseră asupra lor, hărţuindu-i cu întrebări indiscrete.

Deborah îl privi pe Jake cu coada ochiului, cât era de calm. Ce ştia ea despre personalitatea lui atât de complexă? Nimic. Sau aproape nimic. Neliniştită şi speriată de ce-i rezervă viitorul, se jucă nervoasă cu inelul de aur de pe deget.

*

* * *

Când ajunseră, casa era plină de lume. Deborah luă o cupă de şampanie şi fu înghiţită de mulţime. Bărbaţii o felicitau, în timp ce femeile sofisticate şi elegante o examinau de sus până jos. Se gândi că se mirau probabil că o persoană atât de neînsemnată ca ea, putuse să atragă atenţia lui Jake…

Nişte mâini îi atinseră mijlocul. Se întoarse brusc: Cole era lângă ea.

— Presupun că ar trebui să te felicit, zise el grav.

— Da, dacă vrei…

— Acum trei ani te-am ajutat să scapi de Jake… Am văzut cât rău ţi-a făcut.

Deborah îşi plecă privirea, întristată de gelozia

arătată de Cole. Îşi aminti de seara aceea, din Corfu, când el aproape că-i mărturisise c-o iubeşte.

— Îl iubesc, spuse ea încet.

— Nu era nevoie să precizezi, răspunse el ironic. Ţi se citeşte asta pe faţă.

— Aş dori să te bucuri pentru mine, Cole.

— Îmi ceri prea mult.

Îşi dădu peste cap paharul cu whisky.

— Şi ştii de ce, continuă el.

— Te rog…

Îi puse o mână pe braţ.

— Încântătoarea mea soţie îţi cere vreo favoare? întrebă Jake cu o voce glacială.

Deborah tresări. Oare de când era Jake lângă ei? Ce anume auzise din conversaţie? Se uita când la unul când la celălalt, cu o privire imposibil de interpretat.

Cole izbucni într-un râs forţat ca şi cum ar fi simţit o ameninţare în remarca inofensivă a lui Jake.

— Deplângeam faptul că pierd o stilistă excelentă, explică el.

— Dar nu este o situaţie definitivă, interveni Dehorah. După ce copilul se va naşte, mă voi reîntoarce la treabă. Până atunci, mă va înlocui Cassandra. Este foarte pricepută şi aşteaptă o astfel de ocazie de multă vreme.

— Dacă spui tu, răspunse Cole.

Se întoarse către Jake.

— Ai mult noroc, îi spuse el.

— Mi-am dat şi eu seama.

Jake o prinse pe Deborah de braţ şi o trase de lângă Cole.

— Te-ai purtat urât cu el! îi reproşă ea.

— E ameţit, zise el. Şi mă întreb de ce.

O privi drept în ochi şi ea se înroşi.

— Nu-i stă în obicei, mai adăugă el. Relaţiile voastre au fost numai profesionale?

— E o aluzie deplasată, Jake.

— Totuşi nu mi-ai răspuns.

— Ţin mult la Cole. Dar n-am fost amanţi, dacă asta

vrei să insinuezi.

— E îndrăgostit de tine, afirmă el.

— Eu sper că nu.

— Hai să dansăm, îi spuse el afectuos.

— N-am niciun chef, îi aruncă ea înfuriată dintr-odată.

— Trebuie, Deborah. Toată lumea aşteaptă asta de la noi.

În cele din urmă, renunţă să se mai opună.

Petrecerea se prelungea şi veselia invitaţilor o cuprinse şi pe Deborah. Se simţea aproape fericită în momentul când urca scara ce ducea la etaj, pentru a-şi aranja părul.

Când coborî, o întâlni pe Leila, care în mod evident abia sosise, fiindcă avea încă mantoul de blană pe braţ. Era splendidă, părul îi era ţinut de o baretă cu diamante, iar rochia, tot neagră, i se mula pe corpul perfect.

— Bună, spuse Deborah.

Leila se uită la verighetă cu o privire rece.

— Presupun că îţi închipui că ai câştigat? şuieră ea printre dinţi.

— Ce vrei să spui?

— Nu face pe nevinovata. Ai reuşit să-l faci pe Jake să te ia de nevastă. Cum ai procedat? Ai recurs la străvechea reţetă a şantajului? I-ai spus că eşti însărcinată?

Spusese adevărul din întâmplare, dar Deborah se trăda, roşind violent. Leila avu un râs isteric.

— N-o să scapi aşa uşor, afirmă ea. Jake îmi aparţine. Să ţii minte asta!

Bolnavă de spaimă, speriată de atâta duşmănie, Deborah vru să fugă. Leila o ţinea însă de încheietura mâinii.

— Şi să nu cumva să te instalezi aici, o avertiză ea. Ţi l-am furat o dată pe Jake şi o voi mai face. Îţi garantez că în mai puţin de o lună ai să-ţi iei tălpăşiţa de aici.

Se întrerupse şi chipul ei îşi schimbă expresia.

— Jake, dragule… gânguri ea.

Leila o lăsă pe Deborah şi se îndreptă spre el

surâzând. îi puse braţele în jurul gâtului şi-l sărută pe gură.

Dehorah observă uluită scena, ca şi metamorfoza Leilei.

— Ai întârziat, zise Jake cu îngăduinţă şi respingând-o cu delicateţe.

— Ştiu. Îmi pare rău şi te rog să mă ierţi…

Vorbea cu o voce mică, de copil alintat.

— Tu i-ai anunţat pe ziarişti, nu-i aşa? o întrebă Jake.

Nu părea înfuriat.

— Chiar crezi asta? îi răspunse Leila, vădit încântată că-i ieşise stratagema.

Deborah se întoarse, afectată. Era evident că Leila era încă îndrăgostită, deşi după toate aparenţele nu mai erau amanţi.

Îl auzi pe Jake cum o strigă, în timp ce se îndrepta spre salon, dar nu-i răspunse. Era sub impresia ameninţărilor proferate de Leila.

Doamne, cât de ticăloasă putea fi femeia asta! Se simţi în pragul unei crize de nervi, total descumpănită.

— Iată-te în sfârşit! exclamă Tess. Te caut de atâta timp! Unde este Jake?

— În hol, cu Leila.

— Serios? Credeam că…

Se întrerupse ca şi când îi scăpaseră vorbele fără voie şi apoi îşi strânse cu dragoste prietena de braţ.

— Sunt atât de fericită pentru voi, reluă ea. Pot să-ţi mărturisesc ceva?

— Ce anume? o întrebă Deborah, neliniştită.

— Ei bine, atunci când te-am chemat la aniversare, am sperat că o să vă împăcaţi!

— Ah, da? Ei bine, ai reuşit!

Amândouă izbucniră în râs.

— Sunteţi făcuţi unul pentru celălalt, explică serios Tess. Şi eraţi atât de nefericiţi, după ce v-aţi despărţit…

Deborah avea îndoieli că Jake ar fi suferit vreodată din cauza ei. Tess era un pic cam prea romantică, pur şi simplu.

— Dar tu? o întrebă, la rându-i.

— Oh! N-am pe cineva anume, dar nu mi-am pierdut speranţa.

Era trecut de miezul nopţii când plecară şi ultimii invitaţi. Deborah se găsea singură cu Jake, în faţa şemineului din salon. Inima-i bătea puternic.

Două veioze mici proiectau o lumină palidă asupra mobilelor şi dădeau un aer de intimitate încăperii. Pe o măsuţă joasă, Daisy pusese o cafetieră de argint şi două ceşti aşezate pe o tavă.

— Vrei cafea? întrebă Deborah, nervoasă.

— Da, mulţumesc, îi răspunse el.

— Cu frişcă şi cu zahăr?

— Îmi cunoşti preferinţele, zise el cu blândeţe.

Îi întinse ceaşca de proţelan, roşind. Aşa era! Ştia că nu bea decât cafea neagră, în cantităţi mari. Îşi amintea toate obiceiurile lui. Şi asta o deprima.

Se aşezară pe covor şi priviră la flăcările focului din şemineu. Casa mare era tăcută. Deborah se oferise s-o ajute pe Daisy la bucătărie, dar aceasta o refuzase politicos. Pentru recepţie, angajase personal suplimentar şi treaba era pe terminate.

Era obosită. Ziua fusese lungă şi plină de tot felul de emoţii. În plus, se mai întreba şi cum ar trebui să se comporte cu Jake, care-i era soţ acum.

Deborah îl privi şi constată că şi el o examina cu atenţie.

— Caroline Winters nu era printre invitaţi, zise ea.

— Nu.

— N-ai invitat-o?

Instinctiv, era geloasă pe orice femeie care se apropia de el.

— N-ar fi venit, îi replică el amuzat.

— De ce? Sunteţi…

— Amanţi? Deborah, e chiar atât de important pentru tine să ştii asta?

— Da, şopti ea fără ezitare, simţind nevoia să fie liniştită.

— Acum un an, am avut cu ea o scurtă aventură. Caroline este o actriţă excelentă şi a jucat în multe din piesele mele. Acum, nu este pentru mine decât o bună prietenă, nimic mai mult.

Ceea ce nu era şi cazul cu Carolinei Winters, după cum simţea Deborah. Aceasta îl mai iubea probabil şi acum pe Jake, de aceea nu venise la nuntă.

— Înţeleg, spuse ea pe un ton ce se voia degajat. Să discutăm despre altceva!

Se ridică şi începu să se plimbe prin încăpere.

— Atunci, să discutăm despre noi.

Ea se opri şi-l privi întrebător.

— Mâine plecăm la Sevilla, continuă Jake zâmbind.

— La Sevilla? Ce să căutăm acolo?

Deveni bănuitoare. Oare ce mai pusese la cale?

Jake se ridică cu repeziciune şi se apropie de ea.

— Scriu acum ceva despre războiul civil din Spania şi am nevoie să mă documentez asupra epocii respective. În plus, cred că şi tu eşti obosită, astfel că o vacanţă la soare o să ne facă bine.

Îi scoase acele din păr cu o mână uşoară şi începu s-o mângâie afectuos.

— Pari obosită…

Deborah încercă să se îndepărteze dar el o prinse în braţe.

— Sunt epuizată, spuse ea pe un ton agresiv.

Era adevărat. Căsătoria fusese o încercare serioasă pentru ea. Ca să mai uite de griji, muncise foarte mult. Trebuise să termine ultima colecţie de modele şi s-o pună la curent pe Cassandra cu toate amănuntele. Ideea de a merge în vacanţă o atrăgea, dar fiindcă era şi Jake amestecat, se simţea şi neliniştită în acelaşi timp.

— Dar nu vreau să merg în vacanţă, continuă ea hotărâtă.

— Hai, nu te mai încăpăţâna, o rugă el. Să zicem că asta va fi luna noastră de miere.

— Nu.

Expresia lui Jake se crispă şi ea înţelese că-l jignise,

fără să vrea.

— De ce mă chinuieşti, Jake? spuse ea pe un ton mai blând.

— Pentru că te vreau, Deborah!

Cuvintele acestea o zăpăciră pur şi simplu.

— Nu este reciproc, minţi ea.

Jake zâmbi amuzat.

— Eşti soţia mea.

— Fiindcă m-ai obligat!

Tremura de furie şi emoţie, în acelaşi timp. Lângă el, simţea că orice urmă de voinţă o părăsise şi acum nu dorea decât să se refugieze la pieptul lui.

— Crezi cu adevărat că te-aş fi târât prin tribunale?

— Da, îi răspunse ea cu inima bătând puternic. Sunt convinsă de asta.

El îi parcurse încet cu degetul conturul buzelor, făcând-o să se înfioare.

— Eşti o mincinoasă, îi spuse el drăgăstos. Şi, dintr-odată, o sărută cu patimă. Deborah se clătină şi se agăţă de el. Simţi cum i se încordează muşchii sub cămaşă. Jake o cuprinse cu braţele şi o strânse lângă el.

— Mă înnebuneşti, îi mărturisi el. Am atâta nevoie de tine... O viaţă întreagă n-o să-mi ajungă să-mi potolesc dorinţa.

Îl înţelegea, pentru că şi ea simţea acelaşi lucru.

— Am nevoie de tine, Jake, mărturisi ea în şoaptă, închizând ochii.

Era bărbatul vieţii ei. Nu va iubi niciodată un alt bărbat. Lacrimile începură să-i scalde obrajii şi era pe punctul de a renunţa la mândria ei nejustificată. Deodată, chipul Leilei îi apăru în minte.

— De ce i-a anunţat Leila pe reporteri? întrebă ea cu voce tremurătoare.

— Nu ştiu. Probabil că este tulburată. Nu reuşeşte încă să...

— Acum trei ani am găsit-o în patul tău, îl întrerupse Deborah. Nu cred că poţi scuza asta spunând că are tulburări de comportament!

Jake se încordă şi o privi cu o duritate înspăimântătoare.

— Ce vrei să spui cu toată povestea asta? scrâşni el.

— Ştii foarte bine despre ce e vorba! M-ai crezut idioată şi probabil că am şi fost, din moment ce am putut avea o încredere oarbă în tine.

— Povesteşte-mi ce s-a întâmplat, îi ordonă el.

— Ce, ai uitat?

Suferinţa imensă i se transformă acum în furie.

— Venisem să te văd. În naivitatea mea, eram încântată că o să-ţi fac o surpriză. Am urcat până la tine, în vârful picioarelor, şi am găsit-o pe Leila în patul tău. Tu erai sub duş. Te-am urât, în momentul acela.

Jake îşi spori îmbrăţişarea.

— Şi din motivul ăsta ai alergat să te agăţi de gâtul lui Stevens? murmură el, foarte palid.

— Ce importanţă mai are?

El îi dădu drumul, şi ea abia reuşi să-şi menţină echilibrul. Se înfruntau acum ca doi duşmani.

— N-a fost niciodată nimic între mine şi Leila. Nici măcar n-am atins-o.

— Minţi!

Se repezi la el şi începu să-l lovească cu pumnii în piept.

— Te-am văzut cu ochii mei! Nu puteam să mă înşel.

El o prinse de mâini, calmând-o. Apoi o sărută pătimaş pe gură. Deborah căută la început să se împotrivească, dar stăpânirea de sine o trădă. Şi curând începu să freamăte sub sărutul lui.

El îşi ridică în cele din urmă capul şi o privi cu amărăciune.

— Cum ai putut să te duci la el? o întrebă cu o voce chinuită. Te-a atins, Deborah.

— Nu, răspunse ea.

— Ce spui?

— Robert nu mi-a fost amant niciodată, îi mărturisi ea.

— Te-am surprins cu el, totuşi, sună răspunsul lui

acuzator.

— El mă iubea, îi explică ea pe un ton obosit. Nu mă aşteptam să mă sărute, în seara aceea. Eram prieteni din copilărie. După acest… episod, nu l-am mai revăzut decât peste luni de zile.

— Dar fratele tău mi-a spus că…

— Voia să mă apere de tine, Jake.

— Totuşi, te-ai măritat cu el!

— Pentru că era pe moarte. Nu puteam să-i refuz această ultimă bucurie…

Vocea lui Deborah se frânse şi lacrimi mari începură să-i curgă pe obraji. Jake era foarte palid. Se întoarse tăcut şi ieşi din încăpere. Deborah îl privi fără să înţeleagă. Apoi, se lăsă să cadă într-un fotoliu şi începu să plângă.

Capitolul 9

A doua zi, au luat avionul spre Sevilla. Imediat după decolare, Deborah adormi cu capul pe umărul lui Jake şi nu se trezi decât la aterizare. Deschizând ochii, roşi, încurcată.

— Avem întârziere? întrebă ea văzând că afară se întunecase.

— Nu, îi răspunse Jake, este opt şi jumătate.

Jake îi surâse şi aplecându-se spre ea o sărută uşor pe gură, înainte să se ducă după bagaje.

Cea mai mare parte a pasagerilor coborâse la Valencia. Aeroportul din Sevilla era mic şi aproape pustiu, astfel că trecură repede de vamă.

La ieşire îi aştepta un bărbat înalt, cu tenul bronzat, care i se adresă lui Jake în spaniolă şi-i conduse spre un cuplu de vârstă mijlocie, pe care îi prezentă sub numele de Concepción şi Fernando García de Loza.

Bărbatul era, la cei patruzeci de ani ai săi, seducător, cu tenul bronzat, părul negru şi dinţii foarte albi. Cât despre soţia lui, era deosebit de frumoasă, cu cosiţe lungi şi negre şi ochi negri, frumoşi.

— Sunt încântată să vă cunosc, îi spuse ea lui Deborah, într-o engleză perfectă, luând-o de braţ.

Concepción şi Femdando urmau să plece a doua zi la

Hong Kong pentru a rezolva nişte afaceri. Rămâneau acolo trei luni. Ştiind că Jake are nevoie de linişte pentru a lucra la noul lui roman, îi propuseseră să se instaleze la ei cât lipseau. Prieteni buni în timpul universităţii, Jake şi Fernando rămăseseră foarte apropiaţi şi după aceea.

O limuzină neagră cu şofer îi aştepta. Aerul era cald şi parfumat, iar Deborah îl respira cu plăcere.

— Este prima oară când veniţi în Spania? o întrebă Concepción.

— Da, şi am impresia că o să-mi placă, răspunse ea.

Fernando o cerceta cu o admiraţie evidentă şi-i spuse lui Jake:

— Ai mare noroc. Soţia ta este cu adevărat răpitoare.

— Ştiu, îi răspunse încet Jake.

O privi pe Deborah cu tandreţe. Şi ea se simţi tulburată, deşi ştia că el joacă teatru în faţa prietenilor săi.

Casa lui Fernando şi a lui Concepción era aşezată pe malul râului Guadalquivir. Era o clădire impresionantă în stil maur, care abia se zărea din stradă.

Maşina trecu de un gard înalt din fier forjat şi străbătu o alee mărginită de portocali până la o curte interioară în mijlocul căreia se afla o fântână înconjurată de plante luxuriante.

Deborah coborî din maşină. În aer se simţea parfum de iasomie şi flori de portocal. Păsări ciripeau în nişte voliere mari de răchită, iar de departe se auzea un cântec de chitară.

— E o minunăţie! murmură ea încântată.

Se întoarse şi văzu că Jake era lângă ea. Acesta îi zâmbi.

— Sunt fericit că-ţi place locul acesta…

Avea o voce tandră şi puţin ironică, amintindu-i astfel tinerei femei că la început refuzase să-l urmeze în Spania. îl privea fascinată.

Vocea lui Concepción o trezi la realitate.

— Cu siguranţă doriţi să vă odihniţi puţin înainte de cină. Am să vă arăt camera. Nu vă preocupaţi de bagaje, Joaquín o să aibă grijă de ele.

Concepción îi conduse pe sub o arcadă şi deschise o uşă din lemn de stejar sculptat care dădea într-un hol mare cât apartamentul pe care Deborah îl avea la Londra. Pardoseala era acoperită cu marmură, iar pereţii cu mozaicuri străvechi marocane, în culori patinate ce străluceau sub lustrele de cristal.

La etaj, Concepción îi introduse într-o cameră imensă, în mijlocul căreia se afla un pat cu baldachin, drapat cu catifea albastru-închis.

— Sper că o să vă simţiţi bine aici, le spuse gazda. O să-i spun Anei să vă facă o cafea. Sunt atât de fericită să te cunosc, Deborah… Nu credeam că Jake o să-şi găsească vreodată femeia vieţii lui.

Îi părăsi în momentul în care Joaquín aduse bagajele. Era un bărbat între două vârste, cu chipul tăbăcit de soare. Lăsă valizele şi se retrase discret.

Ana sosi în clipa în care Deborah descoperea baia cu o cadă mare de marmură şi pereţii acoperiţi cu ceramică de culoarea peruzelei.

După ce gustă cafeaua neagră şi parfumată, Deborah se apropie de o fereastră. Dădea spre grădinile Alcázarului şi frunzele mari ale palmierilor se profilau pe cerul înstelat.

— Am impresia că ne-am întors cu secole înapoi, murmură Deborah.

Se întoarse spre Jake şi-şi dădu seama că rămăsese singură cu el în această cameră de vis. Observă că el îşi scosese haina. Şi cum o cerceta în tăcere, simţi inima bătându-i cu putere.

— Nu există decât un pat, rosti cu jumătate de glas.

— Ştii bine că Fernando şi Concepción îşi închipuie că ne-am căsătorit din dragoste. De aceea, ne-au oferit o singură cameră… şi un singur pat.

— N-o să dorm cu tine în acelaşi pat.

— Atunci explică-i tu lui Concepción chestia asta, dacă vrei.

Ea se gândi o clipă şi înţelese că n-avea curajul să-i spună adevărul fermecătoarei gazde. Dar casa era mare şi

de mâine va fi singură cu Jake. Trebuia doar să aibă răbdare până atunci.

— Mă duc să fac un duş, îl anunţă ea calmă.

— Vrei să scapi?

— Nu, îmi este cald.

Puţin mai târziu, sub duş, Deborah se gândi la evenimentele din ultimele două zile. Era mulţumită că-i mărturisise totul lui Jake, în legătură cu relaţia ei cu Robert. Confesiunea asta o eliberase de o mare povară. Pe de altă parte, nu înţelegea furia ce-l cuprinsese atunci când aflase adevărul.

În ajun, dormise fără el – şi foarte rău. De ce o minţise în legătură cu Leila? Deborah şi-o imagină pe rivala sa în pat, în locul ei. Cum putuse el să nege, cu atâta neruşinare, evidenţa?

Îi scăpă un suspin. Atâtea întrebări i se îngrămădeau în cap şi rămâneau fără răspuns... îl iubise pe Jake din tot sufletul, n-avea să-i ierte niciodată faptul că o trădase. Suferise prea mult.

Deborah întinse mâna să închidă robinetul, când deodată lumina se stinse, lăsând încăperea în întuneric. Fără să se gândească, îl strigă pe Jake. Acesta apăru imediat. În momentul în care trăgea perdeaua, lumina se aprinse din nou.

— M-am trezit în întuneric... mi-a fost un pic frică, explică ea, conştientă că e ridicolă.

— Întreruperile de curent sunt frecvente aici, îi explică el. Ai alunecat cumva?

Părea sincer îngrijorat, ceea ce-i încălzi inima lui Deborah. Dar foarte repede îi veni în minte gândul că de fapt el îşi făcea griji pentru copil.

— Nu s-a întâmplat nimic, îi răspunse ea tăios.

Jake surâse. Încet, îşi plimbă privirea pe corpul lui

Deborah ca şi cum ar fi dorit să-l ia în stăpânire. Ochii îi străluceau de dorinţă şi, spre marea ei ruşine.

Deborah realiză că şi simţurile ei răspundeau acestei chemări tăcute. Sânii i se întăriră şi picioarele îi slăbiră.

— Eşti foarte frumoasă, murmură el.

Când ridică privirea şi-i privi chipul, el avea văpăi în ochii scânteietori. Deborah ieşi din cadă şi el o înfăşură într-un prosop. Apoi o întoarse spre el şi ea văzu dorinţa violentă pe care o avea pentru ea.

Timp de o secundă, rămaseră nemişcaţi, unul în faţa celuilalt. Deborah se uita la gura senzuală a lui Jake şi aştepta s-o simtă pe buzele ei. Dar el nu se mişca. Atunci se apropie de el şi ridicându-se pe vârful picioarelor îi atinse buzele cu un sărut uşor.

Jake se înfioră. Deborah nu-l mai văzuse de trei ani comportându-se aşa, de când se despărţiseră. Când reîncepu să-l sărute el scoase un soi de geamăt şi o îmbrăţişă cu pasiune. îi mângâia acum rotunjimile trupului cu ardoarea unui îndrăgostit pătimaş. Prosopul căzuse la podea. Goală în braţele lui, cu ochii închişi, Deborah i se oferea întreagă.

O ridică deodată în braţe şi o duse până la pat unde o aşează pe catifeaua albastră. Se întinse alături de ea.

Deborah îi descheie febrilă nasturii cămăşii şi-i descoperi torsul puternic. Îşi plimbă mâinile peste pieptul bombat şi peste umeri.

Cât era de frumos! Nu va înceta niciodată să-l admire. îi simţea inima bătând sub palme şi se minună de puterea pe care o avea asupra lui: îi putea răscoli simţurile cu un simplu gest, cu un sărut.

El o îmbrăţişă cu dragoste, tremurând de dorinţă.

— Deborah… Oh! Deborah, murmură el căutându-i privirea.

Glasul său rupse vraja. Deborah se crispă şi-şi recăpătă sângele rece. De ce-l încurajase să facă dragoste? Ce îşi închipuia el? Că ea o să-l primească cu braţele deschise de fiecare dată când avea nevoie de ea?

Se revoltă împotriva lui: nu se va mai servi de ea pentru a-şi satisface dorinţele. Dacă el nu crede în fidelitate, n-o să mai sufere din cauza lui niciodată. Ideea de a fi pentru el o amantă printre atâtea altele o oripila.

— Nu, zise ea respingându-l.

El o lăsă imediat şi o privi încruntând din sprâncene;

Deborah era roşie de ruşine şi umilinţă la gândul că se oferise unui bărbat care n-o iubea. Se retrase în cealaltă extremitate a patului şi începu să plângă.

— Ce-i cu tine, draga mea? o întrebă el cu blândeţe, mângâindu-i umărul cu un deget.

— Nu mă atinge! strigă ea.

El o forţă să se întoarcă spre el.

— Nu pot să te înţeleg, Deborah. Acum câteva clipe doreai să te mângâi…

Ea hohotea acum.

— De ce te porţi aşa? insistă el cu tristeţe.

Văzând-o cum tremură de frig, se ridică şi după o clipă reveni cu un halat de baie.

— Pune asta pe tine, îi zise el.

Ea se ridică de pe pat şi se execută. Apoi îşi şterse lacrimile şi încercă să-şi revină.

Jake o privi gânditor. Înţelese de ce-l refuzase: îşi pierduse încrederea în el. Înfăşurată în halatul alb, părea atât de fragilă şi vulnerabilă încât lui i se strânse inima… Un singur pas greşit şi o putea pierde pentru totdeauna…

Ultimii trei ani fuseseră pentru el un coşmar. De data aceasta nu va mai comite nicio eroare. Era gata la orice pentru a reuşi s-o recucerească.

Îşi trecu o mână prin păr şi-şi dădu seama că este teribil de încordat. Să-şi satisfacă doar dorinţele carnale nu-i ajungea. O dorea pe Deborah întreagă, trup şi suflet; şi o va avea.

Ea îl privea tăcută. Ca de obicei, el arăta calm şi stăpân pe sine. Iar ea trebuia că arată jalnic cu ochii ei roşii… Pe când Leila era întotdeauna machiată impecabil şi coafată.

Gândul ăsta o nelinişti, astfel că se ridică să ajungă la baie să-şi dea cu apă pe faţă.

— Unde te duci? o întrebă Jake.

— Să mă îmbrac pentru cină, îi răspunse ea fără să-l privească.

— Nu înainte să stăm de vorbă.

Se îndreptă spre ea şi-i bară drumul.

— De ce ai plâns, Deborah?

— Fiindcă îmi era ruşine, murmură ea.

— De ce îţi era ruşine? Să mă iubeşti?

— N-a fost cazul, protestă ea.

— Eşti o mincinoasă adorabilă.

— Bineînţeles că nu!

El o prinse de umeri.

— Nu te-am înşelat niciodată, Deborah, îi spuse el cu seriozitate. Absolut niciodată.

Ar fi vrut din tot sufletul să-l creadă, dar nu putea să uite ce văzuse cu propriii ei ochi.

— Mi-ai promis că această căsnicie ridicolă n-o să mă oblige la nimic, îi reaminti ea.

— Nu te-am silit.

— Ai încercat să mă seduci.

— Ştii bine că nu-i adevărat. Este o dorinţă reciprocă aceea care ne împinge irezistibil unul spre altul.

Îl privi fără să mai ştie ce să răspundă.

— Lasă-mă să trec, îi spuse în cele din urmă. O să întârziem la masă.

Jake o prinse de bărbie şi o examină cu atenţie.

— Va trebui să înfrunţi realitatea într-o zi, îi spuse el încet şi-i dădu drumul.

*

* * *

Deborah era fermecătoare îmbrăcată în rochia de mătase roşie care se asorta cu colierul splendid dăruit de Jake. Mâncă puţin, în ciuda delicateselor care se găseau pe masă.

Jake şi Fernando conversau bine dispuşi. Nu se văzuseră de multă vreme şi aveau o mulţime de lucruri să-şi spună. Deborah nu se putu împiedica să remarce că Jake era spiritual şi că arăta teribil de seducător în lumina lumânărilor. Chipul lui exprima inteligenţă şi farmec. Iar ea îl sorbea din priviri, trădându-şi fără voia ei dragostea ce i-o purta.

Cele două cupluri se despărţiră destul de curând. Concepción şi Fernando aveau avion a doua zi devreme şi

doreau să verifice dacă servitorii nu uitaseră cumva vreun lucru trebuincios de pus în bagaje.

Deborah era foarte obosită. Sarcina o obosea, iar emoţiile din ultimele zile n-o lăsaseră să se odihnească. Când intră în cameră însoţită de Jake, inima începu să-i bată mai tare. Aprinseră o lampă şi făcură patul.

— Îmi este somn cu adevărat, spuse ea.

— Ei bine, culcă-te.

— Nu pot!

— Nu fi caraghioasă, îi zise el iritat.

— Sau poate te hotărăşti să dormi pe covor, îi sugeră ea.

— Nici nu te gândi! Patul ăsta e suficient de mare pentru amândoi. Şi nici n-am intenţia să te violez!

Cum ar fi putut să-i explice că nu de el se temea, ci de ea însăşi? Lângă el îşi pierdea întotdeauna controlul.

— Pentru că se pare că-ţi provoc repulsie, continuă Jake cu ironie, îţi jur că n-am să te ating. Eşti mulţumită?

Ea nu-i răspunse; se îndreptă spre baie şi se închise acolo. Când reveni, în cămaşă de noapte şi cu părul periat cu grijă, el se uita pe fereastră. Fără un cuvânt ea se urcă în pat.

— Iată că ai devenit mai rezonabilă, glumi el.

— N-am avut de ales! replică ea.

— Oare?

Îi aruncă o privire pătrunzătoare. Încurcată, Deborah se înroşi şi trase pledul până sub bărbie. Pe Jake îl pufni râsul.

Îl aştepta lângă ea, tremurând de nerăbdare. Oboseala îi dispăruse dintr-odată, şi era cuprinsă de o stare de nervozitate inexplicabilă. După câteva minute care i se părură o eternitate, Jake se întinse lângă ea.

— Relaxează-te, îi şopti el cu blândeţe. Eşti în siguranţă. Îmi voi ţine promisiunea şi nu te voi deranja.

Stinse veioza şi dintr-odată Deborah se simţi îngrozitor de singură.

— Mi-e frig, murmură ea.

Jake oftă şi aranjă pledul pe ea.

— Nu vrei să mă ţii în braţe? îi ceru ea, cu voce mică.

— Îţi dai seama ce-mi ceri? îi replică el, răbdător.

— Îmi pare rău…

El se întoarse spre ea şi o luă în braţe. Cu capul la pieptul lui, se simţi dintr-odată în siguranţă şi protejată. Zâmbi fericită şi în clipa următoare adormi profund.

Când se trezi a doua zi dimineaţă, Jake nu mai era lângă ea.

Capitolul 10

Ca în fiecare dimineaţă a săptămânii trecute de când veniseră la Sevilla, Deborah se trezi devreme. Imediat se simţi copleşită de perspectiva de a petrece o nouă zi cu Jake.

Se ridică şi trase storurile. Soarele inundă încăperea odată cu parfumul grădinilor din Alcázar.

De când plecaseră Concepción şi Fernando, nu mai dormea în acelaşi pat cu Jake. Şi în fiecare seară rezistase cu greu dorinţei de a se duce lângă el şi a-i mărturisi cât îl iubeşte.

Nu mai era vorba de orgoliu ci de lipsa de încredere în el. Era convinsă că, totuşi, el minţea în legătură cu Leila. Şi îi dăduse destul de clar de înţeles că numai copilul îl interesa.

Puţin mai târziu, Deborah coborî să ia micul dejun. Aşezat în faţa unei ceşti de cafea, Jake citea ziarul.

— Ai dormit bine? o întrebă el pe un ton uşor ironic.

— Da, foartre bine, răspunse ea evitând să-l privească.

Atinse cafetiera şi constată că era rece. Dar Ana era deja lângă ea, purtând un platou cu cafea fierbinte, suc de portocale şi brioşe.

Se mulţumi cu câteva înghiţituri de cafea.

— Trebuie să mănânci ceva, spuse Jake. Ana o să-ţi pregătească ce doreşti. Ouă fierte, şuncă prăjită, orice îţi place.

— Nu mi-e foame.

— Trebuie să te gândeşti la copil.

— Oh! Nu există niciun risc să uit de el! îi răspunse

ea exasperată. În fiecare dimineaţă mă simt rău.

— Ai fost la doctor?

— Da. Şi n-am nevoie de sfaturile tale.

El nu-i răspunse, dar ea îi simţi privirea ostilă. Se simţea urâtă, cu cearcănele de la ochi şi cu o faţă trasă. Ceea ce nici nu era de mirare cu viaţa pe care o ducea alături de el.

Se comportau ca şi cum nu se cunoşteau prea bine. Jake era politicos, atent chiar, dar distant. Deborah suferea din cauza acestei tensiuni continue dintre ei.

Îşi privi soţul pe furiş şi înţelese brusc că situaţia îl afecta şi pe el: se posomorâse şi părea nervos, încordat.

Ana aduse corespondenţa pe care Jake aranjase s-o primească din Anglia. O parcurse rapid, întârziind mai mult asupra unei scrisori pe care apoi o puse în buzunar. Privirea îi rămase de nepătruns şi Deborah se întrebă cine îi scrisese. O femeie? La gândul ăsta gelozia îi strânse inima.

— În dimineaţa asta te iau la plimbare, o anunţă Jake pe neaşteptate.

Surprinsă, Deborah rămase o clipă mută. De obicei, el se ducea în birou, unde lucra aproape toată ziua.

— Cu plăcere, răspunse ea în cele din urmă.

Era încântată, dar se feri s-o arate.

Hoinăriră prin oraş şi ajunseră la turnul Giralda. De aici admirară panorama splendidă: piaţa Spaniei, arenele Triana… Cu un braţ după umerii ei, Jake îi arăta fiecare loc şi-i spunea istoria lui.

În depărtare, acoperişurile de ţiglă luceau în soare. Curtea Portocalilor, la picioarele lor, forma o insulă de verdeaţă. Încântată, Deborah se minuna de tot ce vedea. Prospeţimea îi revenise în obraji şi surâsul său îşi recăpătase strălucirea. Îşi ridică faţa spre Jake şi acesta o sărută uşor pe buzele întredeschise. O cuprinsese un fel de ameţeală, dar el se îndepărtase fără a mai spune ceva.

Jake o duse să viziteze şi catedrala, una dintre cele mai frumoase clădiri în stil gotic ale lumii. Deborah îi admiră proporţiile magnifice şi făcu înconjurul absidelor,

dar de data asta rămase la o distanţă prudentă de el.

Apoi se aşezară pe terasa unui restaurant aflat pe o ulicioară. Un chelner cu ochi strălucitori le aduse *tapas* şi Deborah mâncă cu poftă. În sfârşit, după-amiază se plimbară prin grădinile Alcázarului. Palmierii se clătinau uşor deasupra apei limpezi a bazinelor, şi parfumul florilor înmiresma aerul.

Mergeau pe o alee mărginită de lămâi când deodată Jake se întoarse spre ea fără veste.

— Vorbeşte-mi despre Robert Stevens, îi ceru el.

Mai mult decât surprinsă de întrebare, ea îi povesti de anii copilăriei petrecuţi împreună cu Robert şi despre felul în care Frances avusese grijă de ea şi de Olivier, după moartea părinţilor. îi spuse că habar n-avea de adevăratele sentimente pe care Robert le avea faţă de ea. Şi că atunci când acesta îi mărturisise că o iubeşte şi vrea s-o ia de soţie, rămăsese stupefiată. îi mai povesti despre accidentul teribil căruia îi căzuse victimă Robert şi de faptul că Frances o implorase să-i facă o ultimă bucurie fiului ei, şi că ea nu avusese inimă să refuze. îi descrise ceremonia de căsătorie de la spital.

Jake o ascultă în tăcere şi atunci când ea termină o prinse de umeri şi o privi în ochi.

— Îmi pare rău, îi spuse el simplu.

— Pentru cei care nu ştiau, totul părea altfel…

— Într-adevăr…

Jake tăcu un moment.

— Şi după aceea, reluă el cu o voce încordată, ai mai avut pe cineva?

— Ce importanţă are?

Cum să-i spună adevărul fără să-i dezvăluie taina ei?

— Am nevoie să ştiu, Deborah.

Bărbatul o fixa insistent şi ea îşi plecă ochii.

— Pe nimeni, răspunse ea, abia şoptit.

— Pe nimeni, timp de trei ani? Imposibil!

— Cred că e timpul să ne întoarcem la Londra, zise ea pe neaşteptate.

— Nici nu se pune problema. Nu te voi mai lăsa

niciodată să pleci.

Părea că-l tulburaseră vorbele ei.

— Îndată ce se va naşte copilul, am să cer divorţul, îl asigură ea.

— Vom vedea.

— Dar ai fost de acord!

— Pentru că atunci credeam că te-ai culcat cu Stevens! Oh! Deborah, te-am căutat fără încetare, ziua şi noaptea, dar Olivier te-a apărat cu disperare. Evident, credea că am să-ţi fac rău, şi până la urmă am renunţat.

Părea încă ros de gelozie şi asta o exasperă pe tânăra femeie.

— Cum îndrăzneşti să mă acuzi? ţipă ea. Tu care mi-ai fost necredincios şi te-ai culcat cu Leila?

— Crezi asta cu adevărat?

— Te-am văzut cu ochii mei!

— Nu, pe mine nu. Pe Leila ai văzut-o în patul meu, o corectă el. În orice caz, n-am să te las să pleci.

— După naşterea copilului nu mai stau cu tine!

— De ce, Deborah?

— Pentru că nu mai am încredere în tine! Te-ai culcat cu prea multe femei şi eu nu vreau să-mi trăiesc restul vieţii întrebându-mă cu care ai avut o aventură.

Se cutremură de spaimă.

— Şi nici să găsesc vreuna în propria-mi cameră nu doresc, mai adăugă ea cu amărăciune.

— Asta nu se va întâmpla niciodată, îi declară el cu seriozitate. De altfel, dacă eşti atât de neliniştită, poţi părăsi patul atunci când mă aflu acolo.

— Am fost proastă că am crezut în jurămintele tale, acum trei ani. Îmi spuneai că nu mă doreşti decât pe mine… Te-ai jucat cu mine, dar s-a terminat.

— Nu te-am minţit, Deborah, afirmă el cu gravitate. Hai, vino… E timpul să ne întoarcem acasă.

*

* * *

Seara, Deborah îi telefonă lui Olivier. Simţea nevoia să asculte o voce cunoscută. Acesta îi răspunse imediat şi

ea bănui că aşteaptă să-l sune Beatrice.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, începu ea pe un ton detaşat. Nu sunt decât eu… Ce mai faci?

— Bine. Cărui fapt datorez acest telefon neaşteptat de la cineva aflat în luna de miere?

Se simţi tentată o clipă să i se confeseze, dar preferă să nu-l alarmeze.

— Ai văzut-o recent pe Beatrice?

— Da.

— Şi?

— Totul s-a sfârşit între noi. A plecat în Bermude. David o să conducă o bancă acolo.

— Oh! Olivier…

— De necrezut este faptul că mă simt lecuit. I-am ars toate fotografiile, ceea ce mi-a făcut rău totuşi, şi sunt mulţumit că totul s-a terminat. Chiar m-a luat drept un imbecil.

Deborah ar fi vrut să-l încurajeze, dar nu ştia cum să înceapă.

— Nu te nelinişti, adăugă el. Mi-am revenit. Muncesc mult şi Tess are grijă de mine…

— Tess?

— Da, Tess. Nu insista, pentru că n-am să-ţi spun nimic în plus. Profită de luna ta de miere… Şi nu mă mai deranja cu telefoane, înainte să te întorci la Londra! în afară de cazul că ai probleme, bineînţeles.

Deborah închise cu inima strânsă.

*

* * *

A doua zi, Jake o duse la Plaza Matascalanas, o staţiune balneară vestită pentru plajele ei cu nisip auriu.

În ciuda costumului elegant de baie, dintr-o bucată, se simţi jenată când observă că el o priveşte.

— Sunt îngrozitoare, declară ea nervoasă. Şi în curând n-am să mă mai pot mişca.

Jake îi zâmbi cu dragoste.

— Eşti minunată, scumpo. Sarcina te face şi mai frumoasă. Ai ochii strălucitori, pielea splendidă, eşti

nemaipomenită…

— M-ar mira, îi răspunse ea, surprinsă.

Totuşi, roşi de plăcere, copleşită de complimentele lui.

Intră în apa minunat de caldă. Când îşi întoarse privirea spre Jake şi-l văzu cum arată – musculos, bronzat, viril – i se tăie respiraţia. Cu moartea în suflet la gândul că el n-o iubea, începu să înoate.

*

* * *

Mâncară, la umbra unei copertine, fructe de mare şi băură vin alb. Jake o privise de multe ori în timpul mesei şi de fiecare dată ochii i se luminau de bucurie.

Se întoarseră apoi pe plajă şi Deborah se ascunse în spatele unor ochelari negri.

— De ce te temi, Deborah? o întrebă Jake, aprinzându-şi o ţigară.

— Eu? Nu mă tem…

Îi ridică ochelarii şi o privi în ochi.

— Mai spune o dată, îi ceru el cu tandreţe.

— Încetează să mă mai necăjeşti, îi răspunse ea, înroşindu-se.

— Deborah, situaţia asta nu poate dura, hotărî el. Mă scoţi din minţi…

— Tu ai insistat să ne căsătorim!

— Ai tot atâta nevoie de mine cât am şi eu de tine.

— Nu-i adevărat!

— Îmi închipui că rănile tale sunt prea profunde ca să le poţi uita. Dar nu disper să le văd cicatrizându-se. Ne-am făcut mult rău…

— Tu m-ai…

— Ba tu m-ai lăsat, cu bună ştiinţă, să cred că aveai o aventură cu Stevens.

Ea nu putea să nege.

— Aş vrea să ne întoarcem acasă, spuse ea încurcată. Sunt obosită.

Făcură drumul de întoarcere spre Sevilla în tăcere. Atunci când ajunseră la vilă, Jake o lăsă singură în curtea

interioară. Cu lacrimile şiroind, Deborah îl privi cum se îndepărtează. Apoi se îndreptă spre hol.

Ana o primi în prag, neobişnuit de agitată.

— Aveţi o vizită, o anunţă ea. Aşteaptă de câteva ore.

— Dar nu aştept pe nimeni! se miră ea.

— A spus totuşi că vrea să vadă pe domnul şi doamna Logan…

Deborah se îndreptă spre salon, unde o descoperi uluită pe Leila. Aceasta era îmbrăcată impecabil, într-o rochie albă de in dar era mai palidă la faţă şi mai agitată ca de obicei.

— Unde este Jake? întrebă ea imediat. Vreau să-i vorbesc.

— Nu ştiu, răspunse Deborah.

Agitaţia tinerei femei o speria. Poate că era bolnavă?

— Aşază-te, îi propuse ea. Şi nu-ţi face probleme. Ana o să-l găsească imediat.

Leila rămase în picioare, privind-o pe Deborah cu răutate.

— Servitoarea asta ţine cu tine. Încerci să mă desparţi de Jake, nu-i aşa? De aia l-ai adus aici. Tess mi-a spus că eşti însărcinată.

Deborah înţelese că Olivier îi povestise totul lui Tess.

— Schema ta mizerabilă n-o să ţină, continuă Leila. N-o să-l poţi păstra. Este al meu şi am să ţi-l iau înapoi.

Făcu un pas spre Deborah, care se retrase. Era ceva periculos în atitudinea Leilei, în privirea ei.

— Te rog, stai jos, îi repetă Deborah.

Unde era Jake? Avea nevoied e el ca s-o apere.

— Sunt în stare de orice, declară Leila. Jake a venit să mă caute în Franţa. Vezi bine că pe mine mă iubeşte. Am să-l conving că nu-i copilul lui. Am reuşit să-l ţin departe de tine trei ani. Cât de mulţumită am fost când m-ai găsit în patul lui! Jake s-a înfuriat, dar tu eşti de vină, fiindcă i-ai strivit sufletul.

Îşi continuă monologul şi dintr-odată Deborah avu certitudinea că Jake n-o înşelase.

— Ai făcut-o special ca să ne desparţi, nu-i aşa?

— Da, confirmă Leila. Eram la fereastră şi te-am văzut venind. Am urcat la Jake să-i spun că vii, dar el era sub duş. Atunci m-am vârât în pat şi am aşteptat.

Deborah se lăsă să cadă într-un fotoliu. El îi spusese adevărul de la început şi ea refuzase să creadă. N-o minţise niciodată.

— M-a dat afară când m-a descoperit, continuă Leila. Dar tu plecaseşi deja.

— Cum ai putut să faci aşa ceva?

— Nu regret nimic, şuieră ea. Te urăsc.

Ridică brusc mâna. Îngrozită, Deborah rămase nemişcată.

— Leila!

Vocea lui Jake răsună în încăpere.

— Ce faci? îi strigă el.

— Încearcă să te îndepărteze de mine, îi răspunse Leila, descumpănită de apariţia lui.

— Deborah este soţia mea şi o iubesc, îi declară el calm.

Fericirea o cuprinse pe Deborah: Jake o iubea!

— E imposibil! strigă Leila.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, Leila. Ar fi bine să accepţi adevărul aşa cum e: sunt soţul lui Deborah şi asta nu se va schimba.

Leila izbucni în hohote de plâns. Deodată, în încăpere intră Ana urmată de un omuleţ grăsuţ, cu o trusă de piele.

«Un doctor…» se gândi Deborah, uşurată.

Părăsi încăperea fără un cuvânt şi se refugie în curtea interioară.

Prin urmare, Jake n-o minţise… Nu fusese niciodată amantul Leilei. Aceasta era vinovată pentru tot răul ce li se întâmplase. Dar oare se vor mai putea ei regăsi vreodată, după cele întâmplate?

Atunci când el o găsi, o jumătate de oră mai târziu, era pierdută în gânduri.

— Te căutam, îi spuse el cu tandreţe.

— Iar eu te aşteptam, răspunse ea surâzând.

— Acum ştii adevărul?

— Da, Jake. Şi îmi pare rău că am fost atât de nedreaptă cu tine.

— Nu ştiam că ai surprins-o în patul meu. Am uitat de incident imediat, până când mi l-ai reamintit tu, la aniversarea lui Tess. A doua zi am confruntat-o pe Leila cu ce mi-ai povestit, şi a recunoscut imediat.

— Unde este acum?

— Doctorul Clement i-a administrat un sedativ şi a dus-o la spital. După ce va putea să călătorească, o să fie transferată la o clinică londoneză.

— Ce are, până la urmă?

— O depresie nervoasă care nu se mai sfârşeşte… Viaţa n-a prea răsfăţat-o.

— E îndrăgostită nebuneşte de tine. De ce ai adus-o din Franţa?

Întrebarea asta o sâcâia de trei ani. Jake căută în buzunar şi scoase plicul pe care-l primise de dimineaţă. îl întinse lui Deborah.

— Citeşte asta! îi spuse el. Aşteptam momentul potrivit ca să ţi-o arăt.

Timbrul arăta că scrisoarea venea din Franţa. Deborah scoase din plic o hârtie cu antetul unui avocat parizian. Acesta afirma că, după cercetările pe care le făcuse, Leila este soră cu Jake.

— Dar cum e posibil? întrebă Deborah.

— S-a născut dintr-una din numeroasele legături avute de mama mea. Eram aproape sigur, dar aveam nevoie de dovada asta indubitabilă pentru a te convinge pe tine.

Îşi trecu mâna prin păr cu un gest obosit.

— Acum câţiva ani, reluă Jake, dând din întâmplare peste jurnalul mamei, am aflat prima oară de existenţa Leilei. Am luat legătura cu rudele din ramura franceză a familiei mele şi am reuşit s-o găsesc. Trăia într-o sărăcie lucie. Am simţit că trebuie s-o ajut. După toate aparenţele, mama a abandonat-o, iar tatăl ei, azi decedat, s-a purtat rău cu ea.

— Ce poveste îngrozitoare, murmură Deborah.

Înţelese de ce Leila se agăţa de Jake cu atâta disperare. El era pentru ea un fel de zeu care îi schimbase soarta nefericită. Înţelegea totodată mai bine motivul pentru care Jake insistase atât să se căsătorească, atunci când aflase că este însărcinată. Nu dorea ca fiul său să n-aibă tată, să fie un bastard.

Mai rămânea o singură întrebare: ce însemna ea pentru el?

Jake îşi plimbă uşor degetul pe obrazul soţiei sale şi o privi în ochi.

— Te iubesc, Deborah, îi spuse el cu o voce emoţionată. Din clipa în care te-am privit, goală în lumina apusului, m-am îndrăgostit nebuneşte de tine. Erai atât de frumoasă… am înţeles atunci că eşti cea pe care o aşteptam dintotdeauna.

O trase spre el şi o îmbrăţişă.

— Atunci când ai plecat, acum trei ani, am crezut că o să înnebunesc, reluă el puţin mai târziu. Pentru cei ce mă cunoşteau, a fost îngrozitor.

— Ştiu. Tess mi-a povestit despre asta.

— Mă gândeam că dacă am să te aduc aici, vei fi singură cu mine şi voi putea să te recuceresc. Oh! Deborah, spune-mi că mă iubeşti…

— Te ador, îi răspunse ea dintr-o suflare. Te-am iubit din prima clipă.

El o strânse cu putere şi inima ei se umplu de fericire.

— Nu eşti supărată pe mine din cauza copilului?

— Sunt extraordinar de fericită că sunt însărcinată. Mi-am dorit copilul din prima clipă. Oh! Jake, eram atât de geloasă… pe Leila, pe Caroline Winters, pe toate femeile din jurul tău.

— Eşti singura mea dragoste, afirmă el cu seriozitate. Am încercat, poate, să te uit, dar n-am reuşit. Erai mereu în sufletul meu. Atunci când ai revenit la

Londra, pentru aniversarea lui Tess, i-am cumpărat imediat un apartament în care să locuiască împreună cu Leila. Şi ştii de ce? Pentru că speram să te conving ăsă te

căsătoreşti cu mine şi să stăm împreună. Ideea că te-aş putea pierde a doua oară îmi era de nesuportat... Am suferit îngrozitor imaginându-mi-te în braţele lui Robert Stevens... Când am aflat de la Olivier că eşti însărcinată, am hotărât că nu pot să pierd şi şansa asta.

— Eu credeam că te interesează doar copilul...

— Te iubesc atât de mult, draga mea.

— Jake... te doresc.

Fără un cuvânt, el o ridică şi o duse în braţe până în cameră, unde o aşeză pe catifeaua albastră a patului.

Curând, ameţiţi de fericire, se regăsiră în sfârşit.

Sfârşit